

rozsévač rozsievač

1

január / leden
2022
ročník 92

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Duchovný desaťboj

Cvič se ve zbožnosti

Novoroční pozdravy

DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

Duchovní cvičení

„Radšej sa cvič v zbožnosti. Telesné cvičenie je totiž málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko, lebo má prislúbenie pre terajší aj budúci život“ (1Tim 4, 7b – 8).

Seniori v Račkovej doline

Konečne sme sa dočkali. Po dvoch rokoch sme mohli aj my seniori bať kufre a... Hurá!, ide sa do Račkovej. Samozrejme, bolo nevyhnutné pribaliť si COVID pas alebo aspoň potvrdenie o testovaní. A aký by to bol seniorský tábor, keby chýbali koláče a zákusky?! No nielen tie, ale aj debničky so slivkami, broskyňami a rôznou zeleninou a ovocím putovali z áut do kuchyne. Zásob pre nasýtenie tela bolo dosť. Štyri dni nás hriali slnečné lúče a nádherný výhľad na naše veľhory, počúvali sme tajomné ticho a trúbenie jeleňov a ochladil nás i dásť. No iba po to sme do Račkovej necestovali. Chceli sme niečo viac.

Ale pekne po poriadku. Od stredy 15. do soboty 18. septembra 2021 sme prežili krásne vzájomné bratsko-sesterské spoločenstvo. Po príchode a registrácii dostal každý zo štyridsiatich zúčastnených spevniček s programom a poznámkovým blokom a záložku, ktoré pripravili manželia Malí.

Prvý večer bol spomienkový – na stretnutie spred dvoch rokov. Štvrtok býval v minulosti dňom výletu. Pôvodne sa tentoraz výlet neplánoval, ale keďže bolo dosť záujemcov, ktorí túžili pozrieť sa z chodníka Bachledovskej doliny na naše krásne Slovensko, vyštartovalo päť áut s posádkami na výlet. Tí, čo zostali na chate, si sadli ako Mária a v rozjímaní nad

Písom pod vedením brata kazateľa Milana Kerna a pri spoločných modlitbách prežili dopoludnie.

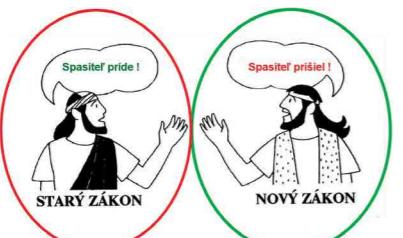
Večer sme za pomocí brata Milana Krajčího putovali po zboroch, ktoré zakladal apoštol Pavol.

V piatok a sobotu sme si už nechali sýtiť mysel', srdce i dušu Božím slovom. Slúžiacimi boli bratia kazatelia Zoltán Kakaš a Milan Kern.

Téma bola pre nás starších oslovujúca – **Čas mlčať, čas hovoriť**. Hlavne myšlienky referátov sú v tomto čísle časopisu na strane 13.

V piatok popoludní sme si vypočuli aj prednášku o Izraeli (foto). Brat Vladimír Malý nám priblížil dejiny aj súčasnosť štátu Izrael vo svetle Písma. Pri žiadom stretnutí nechýbali osobné svedectvá, báśnie a piesne nielen za sprí-

ČAS MLČAŤ a ČAS HOVORIŤ
*Kto si stráži ústa a jazyk,
stráži svoju dušu pred úzkostami*

Príslovie 21,23

vodu klavíra, ale aj gitary a heligónky. A neboli by to tábor, keby sa nekončil táborníckou piesňou Vymizol biely deň... Bola tu aj jedna novinka, ktorú sme si všetci pochvalovali. Prišiel nám ochotne poslužiť brat Slávo Máťaš. Ako? Svojimi rukami a radami aspoň čiastočne uvoľňoval bolesti nášho starnúceho tela. Áno, brat Slávo nám ponúkol svoju profesiu – masáže bezplatne ako službu Bohu. Ďakujeme a prosíme Pána, aby mu straty mnohonásobne vynahradil. My sme zasa mali možnosť prejať vďakу bratovi i Bohu finančným príspevkom do zbierky. Ako je čas mlčať a hovoriť, tak je aj čas radovať sa a smútiť... Tešili sme sa, že sa opäť vidíme, že sme spolu a že prišli medzi nás mladší seniori.

Ale sme aj smútili, nielen preto, že po každom stretnutí prichádzala opäť lúčenie, ale aj preto, že naše rady opustili viacerí, či už z dôvodu slabosti tela alebo ich Pán povolal tam, kde našli to najlepšie a najkrajšie.

Túžili sme sa so slovami: „Ak Pán dovolí, o rok sa uvidíme opäť!“

Milí seniori, neváhajte, prídeťte rozšíriť naše rady, a tak spoľočne chváliť nášho Pána aj v lone nádhernej liptovskej prírody.

Elena Pribulová

Autor všetkých fotografií a pozvánky Vladimír Malý
...k tému zo stretnutia – pokračovanie na strane 13)

Obsah

Seniori v Račkovej doline.....	2
Duchovný desaťboj.....	3
Duchovné disciplíny / úvod do témy.....	4
Cvič se ve zbožnosti.....	5
Hľubiny bolesti.....	
Pred modlitbou.....	6
31. 10. 2021... Svätový den reformace.....	
Príhovory a novoročné pozdravy.....	7
Práni čtenářům Rozsévače do roku 2022.....	
Novoroční prání sestrám do roku 2022.....	8
Mudrci uvideli deťátka a klaneli se mu.....	
Hodina rozhodnutí.....	9
Rozhovor s kazateľom – Jiří Tomeš.....	
Chraň mě před hnevem.....	
Síla modlitby.....	10
Výročí pražské modlitebny.....	
Nechám té umírt hlady.....	12
Pevnosť a hrad.....	
Pak se s nimi vrátil do Nazareta.....	
Z tábora seniorov v Račkovej doline.....	13
K tému zo stretnutia.....	
Jsem človek, který si neumí dát pokoj.....	14
Bud' k dispozici.....	15
Jedno potrebné v 21. storočí / Moje svätecky z konference sester... Služba Teen Challenge.....	
Co mají společného Ghana a Nepál?.....	16
NOEMI.....	
Ekumená vo svete.....	18
Uzdravují léky duši?.....	19
Témata čísel 2022 / Inzerce.....	
Fr. Zelinka: U pramene vody živé.....	20

rozsévač • rozsievac

Predsedajúca Redakčnej rady: Ján Szöllőš
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: E. Pribulová, D. Jersák, T. Balcová
Konceptia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014

Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopisu: A. Vraná
Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia/administácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika

TeL +421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € / kus) + poštovné.

Poštovné zbyty: 3,- € / jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok).

Platba zbyty: 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok).

Platba jednotlivci: 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok).

Účet v SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napíšte meno odberateľa. Var. symbol: 888.

Objednávky SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 82105 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtlačku: 510,- Kč za rok (46,40 Kč / kus) + poštovné.

Poštovné zbyty: 102,- Kč / jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok).

Platba zbyty: 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok).

Platba jednotlivci: 510,- Kč + 252,- Kč = 762,- Kč (za kus a rok).

Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslala. Var. symbol: 884.

Objednávky CR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4, e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odbor v zahraničí/platby zo zahraničia: Predplatné 19,- € za

rok/kus + aktuálné poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Rozsévač – časopis Bratskej jednoty baptistov

Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu:
0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing:

SLSPL SP REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU,

IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Úzavírka č.1/2022: 3. 12. 2021

Výroba: Bittner print s.r.o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uverejňovány.

Ján Szöllőš

Viete, ktoré športové odvetvie sa zvykne označovať ako kráľovná športu? Je to atletika. Túto pozíciu si zaslúži preto, že väčšina jej disciplín si nevyžaduje žiadne náradie, a ak áno, tak len jednoduché. V ľahkej atletike ide o základný pohyb človeka, ako je napríklad beh a skok a vrhanie či hádzanie jednoduchých predmetov (ostep, disk, gula).

Atletika podporuje rozvoj základných pohybov ľudského tela, a preto je základom pre ostatné odvetvia športu. Kráľom atletiky by sa dal nazvať desaťboj (u mužov) alebo sedemboj u žien. Atléti a atlétky, ktorí ich robia, musia byť všestranní a dosahovať dobré a výborne výkony vo všetkých disciplínach.

Viete, že existuje aj duchovný desaťboj?

Pravdepodobne ste oňom doteraz nepočuli.

Možno ste sa s ním však stretli pod názvom exercície, duchovné cvičenia či duchovné disciplíny. Tomuto duchovnému desaťboju alebo duchovným disciplínam sa budeme po úvode v tomto čísle venovať v jednotlivých číslach nášho časopisu. Je možné, že niekto by do základného duchovného viacboja zaradil sedem, iný možno dvanásť disciplín. Na počte až tak nezáleží, záleží na tom, aby sme ich čo najviac a najlepšie zvládali a boli tak všestranními kresťanmi. Disciplína nie je populárne slovo. Skrýva sa za ním obmedzenie našej svojvôle, poslušnosť daným pravidlám, režim času a dňa, poslušnosť voči iným ľuďom. To všetko sú nástroje, ktoré Boh používa, aby sme boli v konečnom dôsledku poslušní Jemu.

Duchovný desaťboj

Discipline sa dokážeme ľahšie podriadiť a svoju slobodu a svojvôle dokážeme ľahšie obmedziť, ak to robíme s nejakým cieľom. Cieľom športovca je dosiahnuť čo najlepší výkon, zvíťaziť, ale ešte dôležitejším cieľom športovania je, aby sme boli zdraví fyziicky, ale aj duševne.

Podobný je aj cieľ duchovných disciplín. Bez nich nedokážeme ako kresťania zdravo duchovne rást a rozvíjať sa. Duchovné discipline sú praktiky, ktoré zabezpečujú našu duchovnú rast, a sú preto pre život kresťana nevyhnutné. Sú to aktivity, ktoré potrebujeme robiť vedome, zámerne. Slúžia na budovanie nášho charakteru, vôle, ale rozvíjajú sa pri tom aj naše vedomosti a zručnosti pri uplatňovaní Božích princípov na našom živote. Sú to činnosti, bez ktorých nedokážeme ako kresťania ani prežiť (napr. modlitba, čítanie Božieho slova). Pointa je v tom, že podobne ako pri športe, ani pri duchovnom desaťboji nám úspešné praktizovanie duchovných disciplín „nepadne do lona“ bez patričného tréningu. Potrebujeme sa v jednotlivých disciplínach cvičiť (exercície), potrebujeme sa v nich zlepšovať. Máme dojem, že sa tomu snažíme vyhnúť, a prosíme Pána Boha, aby nám dal napríklad čas a chut' čítať si Božie slovo alebo modliť sa. Boh nám dal 24 hodín v jednom dni, ale je na nás, ako a na čo ich využijeme. Ak sa spoliehame len na „chut“ modliť sa a čítať si Božie slovo, tak je výsledkom veľmi nepravidelná aktivita. Preto nás Písma vyzýva, aby sme sa prestali vyhovárať a cvičili sa v pobožnosti (1Tim 4, 7).

Práve v tomto čase pandémie sa ukázalo, aká je pri jej zvládnaní sebadisciplina dôležitá. Aj preto sme pre tento ročník nášho časopisu zvolili tému Duchovné disciplíny. Pustme sa teda spolu do duchovného desaťboja nielen na stránkach Rozsévača, ale v našom každodennej živote.

...ale zbožnosť je užitočná na všetko... (1Tim 4, 8)

Úvod do témy: Duchovné disciplíny

Starozákonný text:

„Chcem počuť, čo hovorí Boh, Hospodín. Hovorí o pokoji pre svoj ľud a pre svojich zbožných. Len aby sa nevrátili zase k bláznovstvu“ (Ž 85, 9).

Starozákonní text:

„Vyslechnu, co promluví Hospodin, zaisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí“ (Ž 85, 9).

Novozákonný text:

„Radšej sa cvič v zbožnosti. Telesné cvičenie je totiž málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko, lebo má prislúbenie pre terajší aj budúci život“ (1Tim 4, 7b – 8).

Novozákonní text:

„Cvič se ve zbožnosti. Cvičenie těla je užitečné pro málo vecí, avšak zbožnosť je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí“ (1Tim 4, 7b–8).

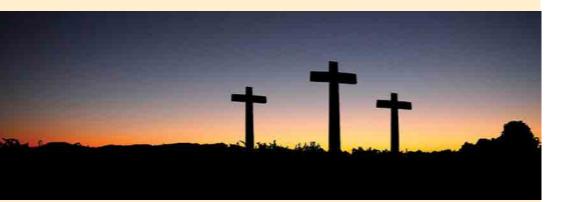

Začíname tému duchovných disciplín, v rámci ktorej si spolu preberieme, tak ako je to naznačené v úvodníku, desať základných duchovných praktík, ku ktorým nás Písma vyzýva, aby sme ich vo svojom živote konali. Tieto činnosti sú nevyhnutné pre samotný duchovný život kresťana, vedľa modlitby, druhá duchovná disciplína, ktorou sa budeme venovať, je často pripomávaná k dýchaniu a Božie slovo, ktorého čítaniu sa budeme venovať ako prvemu, je základným pokrom.

So samotným začiatkom, ale aj s každodenným žitím kresťana súvisí ďalšia duchovná disciplína, a tou je vyznávanie hriechov, čo by sme mohli prirovnáť k umývaniu, dodržiavaniu základnej hygieny. Tieto základné činnosti určite ako kresťania robíme, ale otázka je nakolko pravidelne, nakolko efektívne, s akou vytrvalosťou.

Popri týchto činnostach nevyhnutných k udržaniu života tie ďalšie duchovné disciplíny, ktoré budeme preberať, súvisia s tými základnými a ďalej ich rozvíjajú, a preto sú nevyhnutné pre nás zdravý kresťanský rast. Sú to: rozjímanie (meditácia) nad Božím slovom, pôst, ticho (stíšenie, zastavenie sa, samota), uctievanie (chvála, oslava), spoločenstvo (komunita), podriadenie sa, služba. Niektoré z týchto činností môžeme praktizovať sami, kým iné len spolu s ostatnými. Je to ako pri individuálnych a kolektívnych športoch. Apoštol Pavol vo svojich listoch používa príklady zo športu a športovú terminológiu na charakterizovanie života kresťana. Aj duchovné disciplíny pripomávajú k cvičeniu a vyzývajú nás, aby sme sa cvičili v pobožnosti. Z toho jasne vyplýva, že úspešné praktizovanie týchto duchovných disciplín sa musíme učiť, musíme ich trénovať, neustále sa v nich zdokonalovať. Musíme k ich uplatňovaniu prispiť svojím vedomým úsilím. Tak ako pri atletickom viacboji, je dôležité udržiavať všeobecnosť, praktizovať všetky disciplíny a zlepšovať sa v nich.

Takýto tréning v duchovných disciplínach je rozumnou vecou, chráni nás, ako hovorí Žalmista, pred návratom k bláznovstvu. Na rozdiel od investície do cvičenia nášho fyzického tela, ktoré pominie, je investícia úsilia do cvičenia sa v zbožnosti múdrov investíciou nielen do tohto, ale aj do budúceho života vo večnosti. Je to rozvíjanie a učenie sa praktík, ktoré budeme môcť uplatňovať aj vo večnosti.

Čo s tým dnes?

Vedel si vôbec, že existujú nielen športové disciplíny, ale aj duchovné disciplíny, ktorých praktizovanie je nevyhnutné pre tvoj kresťanský život? Aký je tvoj postoj k duchovným disciplínam a k ich cvičeniu? Prosíš Pána, aby ti dal čas na modlitbu, aby ti dal chuť k štúdiu Písma? Si ochotný uznať, že pre uplatnenie duchovných disciplín v tvojom živote je potrebné úsilie, každodenný pravidelný tréning? Zarad preto do svojho režimu dňa „tréningový“ čas na modlitbu, čítanie Písma a vyhrad si pravidelný čas aj na ostatné duchovné disciplíny. Podobne ako pri športovom tréningu neprepáľ začiatok. Začni malými, ale pravidelnými dávkami a postupne pridávaj. Začni jednou alebo dvoma základnými disciplínami a postupne pridávaj ďalšie, ale snaž sa dosiahnuť a udržiavať všeobecnosť. Ak už duchovné disciplíny praktizuješ a viac-menej pravidelné trénuješ, tak sa sústred na tie, v ktorých si najslabší, a v nich sa zlepší. Kým žiješ na tejto zemi, stále bude čo zlepšovať. Jedine pravidelnosť a vytrvalosť ti prinesú aj v duchovných disciplínach úspech a požehnanie.

Cvič se ve zbožnosti

Když se jednoho trenéra ptali, jak vybudovať víťazný tým, rečl: „Mou prací je přimět muže, aby dělali to, co dělat nechtějí, kvůli dosažení toho, po čem vždycky nejvíc toužili.“ Každý chce vyhrávat, ale ne každý chce dřít. Každý chce být nejlepším, ale ne každý chce pro to udělat maximum. Mnozí chtějí dosáhnout velkých výsledků, ale málo je těch, kteří odhodlaně, umyslně, vytváře trénuji a připravují se na zápas. Náš kresťanský život je jako život sportovce, který musí cvičit, aby obstál a vyhrával. Proto apoštol Pavel řekl Timoteovi: „Cvič se ve zbožnosti“ (1 Tm 4, 7). Používá slovo gymnasium, což znamená tělocvična. Tělocvična pro duši. Řečtí čtenáři moc dobře věděli, co to znamenalo, protože tělocvična byla centrum občanského života ve městě. Co myslí apoštol Pavel tím: „Cvič se ve zbožnosti?“

Cvič – Vyzaduje opakování činnost, takže mysl a příslušná svalová skupina společně pracují reflexivně a automaticky. Je to kombinace vytrvalosti a dovednosti.

Se (sebe) – Nikdo to nemůže udělat za vás. Nenajdete tam nikoho, kdo by za vás držel dietu, ani nikoho, kdo by za vás chodil běhat. Ne, je to na vás.

Takže proč cvičit? Sportovec, atlet, tenista trénuje, aby získal medaili, pohár a byl nejlepším. Proč se má kresťan cvičit ve zbožnosti? Aby rostl, rozvíjel se, nezakrnél, ale stal se podobným Kristu. Některé si ale myslí, že musíme zápasit o svou dokonalost.

Pro ně je duchovní kázeň a duchovní disciplína jako klinky nebo náboženská cvičení, kterými by bili svá těla a mysl k pokoře. To je více gnostická teologie než kresťanství.

To, cím se kresťanství odlišuje od jiných náboženství, je náš cíl. Ne morální dokonalost (i když náš charakter poroste), ne klid (i když se staneme pokojnějšími), ne být v nějakém transu, kde nabíráme energii v vesmíru nebo od neznámého zdroje. My nechceme cvičit, rozjímat, abychom se vypraziovali, tak jako joga propaguje, že si musíš mysl vypraziovat a pak ti vypadáš a jednáš.

Ne!!! My cvičíme sami sebe, abychom se na plnili Božím Duchem, Jeho myšlenkami, Jeho slovem, Bohem samotným. My se máme cvičit, abychom poznávali Krista a stávali se Jemu podobnými. V čem se máme cvičit?

Ve zbožnosti. Co je ale zbožnosť? Zeptejte se svých přátel, co si myslí o významu slova „zbožnosť“. Představuj si mnicha, který se zřekl světa a za zdmí kláštera se modlí, medituje a pobrukuje si písni. Jiní si představí lidi, kteří nelenhávají, mávají Bibli a dělají „dobré skutky“, jsou naivní, moralisté a otravně nevinní a nudní. To není zbožnosť, o které mluví Bible, ale možná nějaký druh fanatismu. Být kresťanem není o tom, být fanatikem, divným, otravným, naivním kostelním človekem. Bůh nás volá k životu, ne k pojení našej osobnosti, ne k nudě, ne k od-

stranění radosti ze života. Zbožnosť je neznámý pojem a docela divný pojem ve světě. A v církvi? Víme, co to je?

Pokud ne, tak jak toho potom můžeme dozvědět? Někdo popsal zbožnosť takto:

„Není jen vnější uctívání, ani pouhý koncept Boha, ani ctinost, ani ideál, související s gnostickou filosofii sebezapírání, která hodnotí fyzický svět jako špatný. Skutečná zbožnosť, která je zrozena z výry, zahrnuje každodenní jednání, postoje, slova a myšlení, které uctívá Boha jako Stvořitele a Vykupitele.“ „Prává zbožnosť nedovrací lidi od světa, ale umožňuje jim žít v něm lépe a dodává jim touhu a snahu ho napravit“ (W. Penn).

Díky milosti, kterou máme v Kristu, duchovní disciplíny, učednictví neučiní nic více proto, abychom byli Otcem přijati. Pán Ježíš to už pro nás všechno udělal. „Zbožná“ osoba je taková, která přestane být zaměřená na sebe a zaměří se na Krista. Ježíš je naším dokonalým příkladem bezúhonné zbožnosti. Proto být „zbožný“ znamená podobat se více Kristu. Apoštol Pavel větu: „Cvič se v duchovní zdatnosti“ vyjádřil podobně to, co řekl Jan křtitel: „On (Kristus) musí růst, já však se menším“ (Jan 3, 30).

Máme na co se těšit. Protože letos, po tomto úvodu, budete moci číst na stranách našeho církevního časopisu Rozsévač články o tom, a jak se tato zbožnosť projevuje v našem životě, v jakých oblastech, nebo jaké duchovní disciplíny nám pomohou v ní růst. Budeme moci číst o tom, co v té tělocvičně pro duši dělat. A uvidíme, že duchovní růst znamená, že my se postupně menšíme a Kristus roste v nás. Cvičíme se ve zbožnosti, aby Kristus v našem životě rostl. A tento růst a proces, kterému říkáme zbožnosť, se potom projevuje v našem myšlení, mluvení, čtení, chování a jednání. Tak bude proměněn celý náš charakter.

Zbožnosť je tedy o osobní proměně, o růstu a duchovním rozvoji. Cvič se ve zbožnosti! Když jsem před léty znova četl knihu „Uspořádej svůj duchovní svět“ od Richarda Fostera, měl jsem se z toho velký užitek.

Autor uvádí, jak praktikoval několik duchovních disciplín, které popisuje a vysvětluje jako: rozjímaní, modlitbu, půst, studium Písma a povzbuzuje k vedení života v prostotě, střídmosti, čistotě a službě. Klasické disciplíny duchovního života, o nichž dále bude me v Rozsévači číst, nás volají k tomu, abychom nezůstávali jen u života na povrchu, ale ponorili se hlouběji.

Nejsou určené pouze duchovním velikánům, ale všem, kdo chtějí rozvíjet svůj duchovní život. Potřebujeme si uspořádat svůj duchovní svět v tomto roce. Potřebujeme pochopit důležitost těchto duchovních disciplín nebo prostředků k formování našeho charakteru a být motivováni k cvičení ve zbožnosti či dle Komenského praxis pietatis.

Proč?

Autor R. Foster říká: „Prokletím dnešní doby je povrchnost. Hlavním duchovním problémem je touha po okamžitém uspokojení. Dnešní doba nepotřebuje větší počet inteligentních nebo talentovaných lidí, ale zoufale se jí nedostává lidí s hlubším charakterem.“ A právě k tomu nás cvičí zbožnosť, „abychom ve své víře a vztahu k Božímu Synu postupně dosahli stejné úrovně, plné lidské zralosti, dokonalého naplnění Kristem“ (Ef 4, 13, SNC).

Nick Lica, kazatel BJB Karlovy Vary

Hlubiny bolesti

V roce 1923 jsem se oženil. Po svatbě jsem řekl své ženě: „Rád bych měl šest synů. Všichni by hráli na pozouny. Bude to nádherné, až budeme mít vlastní trubačský sbor.“

Nebylo to ovšem míňeno tak docela vážně. A když nás nebeský Otec obdaroval dvěma syny a čtyřmi dcery, radoval jsem se z děvčat stejně jako z chlapců. Tady budu vyprávět jen o synech. Oba mi Pán zase vzal. Dobře jsem cítil, jak velikou bolest měli Bodell-schwingovi, když jim zemřely čtyři děti. Měli jsme už čtyři děti, když se nám narodil malý Eherhard. Nedovedu popsat, jakou jsme měli z něho radost. Když na to vzpomínám, ptám se, zda to všechno není už jen dílem vzpomíny. Ale když na to díle myslím, je mi, jako bych viděl jasné slunce. Když jsme se jednou pozdě večer chystali k spánku, vzala manželka jestě jednou malého čtrnáctiměsíčního chlapce z postýlky. Velice jsem se polekal, když mu, zdánlivě spícímu, klesla hlavička stranou. Ještě slyším – někdy se mi o tom ještě zdává – jak manželka napřed se smíchem a pak stále úzkostlivěj volala na dítě: „Eherharde, probud se, usměj se přece na tatínka.“ Zakříčel jsem: „To dítě je mrtvé!“ Vytrhl jsem je své ženě z náruče a běžel s ním do blízké nemocnice. Byly to strašné okamžiky, když jsem tehdy v noci běžel se svým milovaným, mrtvým dítětem. V nemocnici dělali oživovací pokusy, ale marně. Měl jsem pocit zlého snu, když mi řekli: „Kriminální policie si zatím mrtvé těločko ponechá, poněvadž jde o zvláštní neobjasněný případ úmrtí.“ Podle lékařského vyšetření nastala smrt poruchou činnosti brzlíku. Nic mi to neříkalo. Svatý Bůh mi odřál dítě. Dobře jsem rozuměl tomu, co napsal Frederick von Bodelschwing po smrti svých dětí: „Pocit, že jde o soud, kterým také tato zkouška byla...“ Moje povolání mě nutilo k práci. Ale byl jsem jako omámený. Mnozí přicházeli, aby nás

těšili. Tehdy jsem poznal, že člověk člověka nemůže utěšit. Všechno, co mi lidé říkali, nedosaňovalo hlubiny bolesti. Ale Ježíš umí potěšit. Slyšel jsem Jeho Slovo: „**Pokoj svůj dávám vám.**“

A On své slovo proměnil ve skutečnost. V takových časech na člověka naléhá zcela nově otázka, zda bere naději, kterou Ježíš dává, skutečně vážně. Odpověď jsem si na to sám, když jsem dal na malý mramorový kříž na východním hřbitově v Essenu vytěsť slova: „V náručí a klíně Pastýře.“ Vím, že je moje dítě skryto u Ježíše. Ne mezi mrtvými, ale mezi těmi, kdo žijí, hledá mě srdce i mého druhého chlapce, našeho nejstaršího, našeho Viléma. Měl nadání pro hudbu. A od nejúletějšího věku zde nalézal největší štěstí. Při studiu na gymnáziu ve vyšších ročnících se se svými přáteli postavil na odpór, a nepodrobili se rozkazu Hitler-Jugend a nenastoupili v neděli ráno v době bohoslužeb. Byl z toho po-prask a vůdce Hitler-Jugend mi vyhrožoval. Mladí lidé se scházeli každý týden ke studiu Bible a společným modlitbám. Nikdy jsem svému synovi nenařizoval, aby se účastnil mé práce s mládeží. Vrostl do ní sám. Nesnáze doby nás sbližovaly, že jsme nepozorovali žádné generační problémy. Chlapec nesmírňoval nacistickým terorem. Nakonec měho

syna odvedli do války proti Rusku. Ještě vídím stát jeho útvar na nádraží. Určení pro Rusko! Byly to přece děti, staré tepře 18 let! Byl bych ráv, když jsem viděl odpochodovat své dítě. Co bylo této něžné umělecké duše do nespravedlivé války! Dostal se do nemilosrnného stroje. Kdesi v Rusku vykrvácel. Opuštěn a sám! Ne! Ne sám!

V jeho tobolce se našel zakrácený lístek. Na ném stálo: „Hospodin je můj Pastýř, nebudu mít nedostatek... Byť se mi dostalo jít přes údolí stínu smrti, nebudu se bát ničeho zlého, neboť se mnou jsi Ty.“ Tolikrát jsem si už otevřel verš, který napsal Paul Gerhardt v Třicetileté válce, když mu bylo vyvráno jeho dítě: Ach, kék bych mohl v povzdálí stát a jen trochu naslouchat, až pozvednou se smysly tvé a budou cítit Boží jméno, které je svaté, svaté, svaté. Skrze to jméno jsi i ty byl posvěcen. Vím, že bych musel radostí prolévat slzy. Ano, křesťané mají útěchu! A přece – bolest zůstává. Když jsem si nedávno tajně posteskli jednomu starému, dobrému příteli: „Nemohu se dostat přes to, že můj život je zasvěcen mladým mužům a přitom moji vlastní synové mi byli vyvráni“ – odpověď mi zcela krátce: „Když se přes to nemůžeš dostat, budeš muset pod tím zůstat.“

Wilhelm Busch

J. M.

Před modlitbou

„Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, když o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí“ (1 J, 5, 14).

Modlit se v Ježíšově jméně je více než jen recept na modlitbu. Někteří lidé se domnívají, že musejí ukončit modlitbu slovy: „V Ježíšově jméně, amen.“ Ale opravdová modlitba obsahuje mnohem více, než jen naučené recepty. Co to znamená, modlit se ve jméně Ježíše? V Písma ztělesňuje Boží jméno všechno, čím Bůh je. Když Bůh sdělil Mojžíšovi své jméno, řekl: „Jsem, který jsem“ (Ex 3, 14). A s Ježíšovým jménem je to stejně. Modlite-li se v Jeho jméně, žádejte ve shodě s tím, čím je. Modlitba v Ježíšově jméně je modlitba ve shodě s Boží vůlí. Když jsou naše modlitby ve shodě s Jeho srovchaným záměrem, odpoví ná ně a naše věra tím bude posilněna. Namísto naučených receptů můžete na konci modlitby říci třeba: Modlím se za tohle, protože věřím, že je to vůle Kristova.

J. M.

Reformace dnes

Potřebujeme dnes dalšího Luthera? Připadá mi, že společnost i církve je dychtivá po nových Luterech, po podnětných a čerstvých myšlenkách. Je dnes starý Luther stále aktuální?

Pro mě jistě ano. Katolická církev prošla proměnou, ale v samé podstatě zůstává stále zprostředkovatelkou spásy. Je v mnohem svobodnější, ale kolos instituce stále pevně duní a ani František to nezmění. Jsem velmi vděčný evangelickým a evangelijním křesťanům. Jsem vděčný za výdobytky Luthera. Lutherovi kdysi ze stránek Písma zazářil Kristus v nesmírném jasu a kráse.

To je další výzva pro nás.

Aby nám Kristus – Jeho dílo záchrany – zářilo jasně a krásně. Luther ocenil Písmo svaté. I to v něm zazářilo.

Jak krásné je, když vidím, že se lidé s chutí sny Písmem svatým. Luther se velmi staral o svou spásu.

Cítil jakousi „nouzi o spasení“. Jestli je něco, co mi dnes schází, pak je to právě tato „touha po spásě“. Vědomí hřachu. Už jen hřich je tak silné slovo, že je různě řečí, aby neznalo tak silně. Možná, že tady čekáme na nějakého Luthera.

Za co se modlit?

Děkovat za dar evangelia i za naše předky ve víře, kteří našli odvahu evangelium očistit a vyvýšit. Za Luthera, za Husa, Petra Valdese, za Viclefa, za Jana Amose Komenského...

Prosme za vanutí Ducha svatého, za touhu lidí po Božím slově i za touhu po spásě.

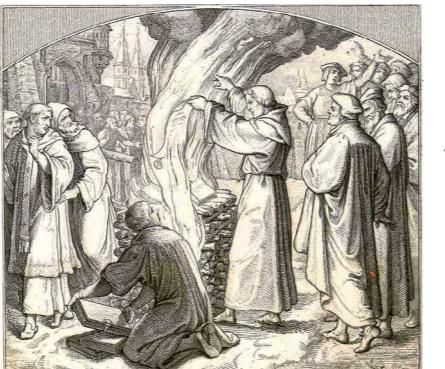
Modleme se za kazatele a staršovstva.

Modleme se za vedoucí besídek, dorostu, mládeže, za pracovníky sborů, za naše školy, Betanie a další projekty. Neprestávejme se modlit za stále vícenásobnou situaci...

Neprestávejme se modlit i za naše vlády.

Prosil jsem o modlitby za volby v české zemi. Jsem za výsledek voleb upřímně vděčný. Děkuji za modlitby a spolu se mnou přidělte i své díky k mým. Kéž Pán Bůh dá požehnání.

Petr Kučera
(kazatel sboru CB – Bratislava)

Milý čitatel' Rozsievača,

opět je tu čas bilancovat a opět je tu příležitost skorigovat plány či smerování. Začiatok roka 2021 priniesol tažký týždeň. Najmä pre tých, ktorí sami zápasili s nádzorou, potom pre tých, ktorí stratili svojich najbližších.

Mimoriadne náročné to však bolo aj pre ľudí pracujúcich v zdravotníctve, pre učiteľky a učiteľov, aj pre mnohé deti. Verím, že sme toto tažké obdobie využili. Že sme sa blížili k zdroju života, k Pánovi Ježíšovi Kristovi, ktorý je život dávajúci Duch (1Kor 15, 45). A že Ním ožívovaní sme rozsievali nádej a dobrú správu v čase beznádeje a mnohých zlých správ.

Priateľu, si pripravený na tento boj? Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou (Mk 12, 30).

Priateľu, si pripravený na tento boj?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Si pripravený nanovo Boha milovať celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou?

Drahé sestry

Zalmista v žalmu 16, 11 říká: „*Stezku životu mi dáváš poznat, vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.*“

Vstupujeme do další etapy života a v mysli se ynořují otázky: „Jaká bude, zvládnou ji, co přinese pozitivního nebo negativního?“ Věříme, že se budeme moci pořádně nadchnout (bez roušek). Věříme, že něco smutného, naročného, někdy i tragického je minulostí. Vyhlížíme dobré zítřky, něco nového, lepšího, snadnějšího. Kdo z nás ví, jaká ta etapa bude, kudy povede? Bůh to ví. Pokud vložíme naši ruku do Jeho, On nás povede, ukáže správnou cestu. V Jeho blízkosti nás nemůže nic zaskočit. Možná se cítíme nepřipravené, ale On je připraven nás přenést i přes těžké úseky našeho života. Nedovolí, abychom se zhroutily, nedopustí, aby uklouzla naše noha na strém srazu. Víme, že Jeho pomoc přichází v právý čas. Nedává nám sílu dopředu. Nenechá nás, když se zamotáme do kroviska hřichu, ve kterém nám hrozí zahynutí. Nenalozí na nás víc, než bychom byly schopné unět.

Těžké věci používá pro naše dobro, abychom Ho lépe vnímaly a více milovaly. Jeho plán cesty je dokonalý, i když vede

na ten nám tleská, když nehledáme Boží cesty. Bez pokory můžeme stezku největší radosti minout. Pokora přijímá i to, co je z lidského pohledu příliš malé, nezájmavé. Komu se chce dělat práce, kterou nikdo nechce. Podřadnou, špinavou práci, kterou nikdo nevidí. Opravdu nikdo? On ví, jaké to je, když se druži posmívají, dokonce plivají, zaží hrůzy ponížení jako nikdo z lidí, proto dobře rozumí všemu trápení.

Jestliže tvá stezka života tento rok povede přes pokorou, věř, že ten, který té dokonale zná, chce to nejlepší, chce být vrcholem tvé radosti. Pavel piše Filipským 2, 3–4:

„V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ještěností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího sebe, když ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“

Jsme darem jedna pro druhou a naše vztahy se hluboce utuží, když budeme jedna druhé sloužit. Pán Bůh od nás nečeká veliké věci, protože On vidí, že i tu nejnepatrnejší službu děláme s velikou láskou a pokorou. Lidem můžeme ledacos zahrát, ale před Pánem Bohem nelze hrát divadlo. On zná každou z nás dokonale.

Moje drahé sestry.

Upřímně vám přejí, abyste vstupovaly do nového roku 2022 s vědomím, že ten, v jehož pravici poznáte neskonale blaho, vám nabízí poznání stezky života, na kterou máte vykročit i v letošním roce. Zůstaňte ukryté v Boží pravici, kde lze najít neskonale blaho. Kéž Jeho přítomnost zůstane pro vás vrcholem radosti i v letošním roce.

Nalhávání je práce sata-

na, ten nám tleská, když nehledáme Boží cesty. Bez pokory můžeme stezku největší radosti minout. Pokora přijímá i to, co je z lidského pohledu příliš malé, nezájmavé. Komu se chce dělat práce, kterou nikdo nechce. Podřadnou, špinavou práci, kterou nikdo nevidí. Opravdu nikdo?

On ví, jaké to je, když se druži posmívají, dokonce plivají, zaží hrůzy ponížení jako nikdo z lidí, proto dobře rozumí všemu trápení.

Mudrci uviděli děťátko a klaněli se mu
(Mt 2, 11).

Podivuhodná chvíle. Hluboké ticho naplnělo místo. Kdyby někdo měl otevřené oči pro neviditelné, mohl by vidět to, co to dítě – později jako muž – řekne prvním učedníkům: „Uvidíte nebe otevřené a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“ Mudrci byli moudří a učení lidé.

Jejich rozum měl jistě mnoho námitek proti tvrzení: V tomto slabém dítěti chudých rodiců k nám přišel Stvořitel nebe a země. To je však ten zázrak výzvání, že rozum musí mlčet před skutečným Bohem. Že všechny otázky utichnou, že všechny trýznivé hlasy srdce, byť je jich na tisíce, zaznějí společně v tom jediném: „Zda by nás mohl nyní nevidět Bůh, který nám dává to, co sám nade všechno miluje? Bůh dává svého Syna z trůnu své moci a slávy, abychom my nemuseli trpět.“ Co jiného by nás mohlo vykoupat z nepokoje našeho srdce, než to, že my, pyšní lidé jednadvacátého století, se pokorně postavíme vedle mudrců od východu a řekneme: „S radostí hledím na Tebe a nemohu se dost vynadívat. A protože už nevím, jak dál, chci v modlitbě, ve vyzvání před Tebou stát.“

Svou moudrostí jsi stvořil hvězdy a ony obětovaly svůj lesk jako dar.

Skláním před Tebou svoji tvář.

Wilhelm Busch

Milé sestry,

je pre mňa čtom, že aj v tomto čase sa vám môžem prihovoriť prostredníctvom Rozsieváča.

Neviem, ako vám, ale mne rok 2021 ubehol veľmi rýchlo. Udalosti a veci boli stále v pohybe. Aj tento rok bol iný ako mnohé pred ním. Už sme sa akoby naučili žiť v podmienkach pandémie, opadol z nás ten prvotný strach z neznámeho a veľmi agresívneho vírusu. Stále v nás však zostal rešpekt pred ním.

Zdokonalili sme nové spôsoby „stretávania“. Pre mňa bola skúsenosť s online konferenciou sestier nová a veľmi obohacujúca. Som vďačná, že môžeme využívať aj súčasné technológie.

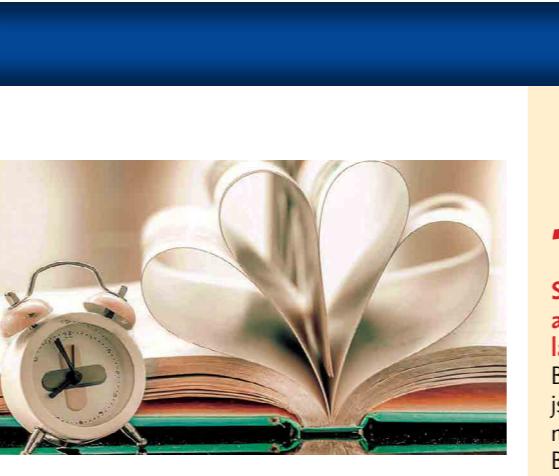
Môžmo sa nám zdá, že celé toto obdobie je temné, nevidíme z neho zatiaľ východisko. Ale môžeme vedieť, že nás Pán o tom všetkom vie a má to pod kontrolou.

„Ja však chcem hľať na Hosподina, čakať budem na Boha svojej spásy. Môj Boh ma vypočuje“ (Micheáš 7, 7). Prorok sa aj napriek okolnostiam odmietol vziať nádeje, dôveroval, že Hospodin koná, hoci uprostred zmätku o tom nevidel žiadny dôkaz.

Aj my v tomto období niekedy zápasíme podobne ako Michéáš. Je na nás, či prepadne me bezrádej alebo si vyberieme nádej, ktorá je u nášho Pána.

Prajem vám, milé sestry, aby ste aj v tomto roku vedeli vkladať svoju nádej v Boha. Určite nebudeme sklamané (Rim 5, 5), pretože On nám připravuje život bez žálu a bolesti (Zj 21, 4). Dovtedy v Nom môžeme nachádzať odpočinok a všetky spolu sime vyznávať „moja nádej sa upiera k Tebe“ (Žalm 39, 8).

Ludmila Sýkorová
Predsedníčka OS BJB v SR

Jiří Tomeš

Kazatel sboru BJB Teplá

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

Byl to dlouhý proces. Na studia teologie jsem šel s touhou růst a sloužit a s vědomím, že si získané vědomosti a zkušenosti Bůh může použít. Cístečně z legrace jsem říkal, že stejně nakonec skončím jako kazatel. Trochu mi to potvrzovali i lidé kolem mě. Potom, při oslovení z jednoho sboru jsem to začal více řešit a modlit se za to. Nebyl jsem si ale jistý a nakonec to nevyšlo. Při oslovení mým současným sborem jsem obdržel ujištění z Písma.

Kdo z lidí vás nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Na tu otázku neumím odpovědět. Celkově mě v životě ovlivnilo mnoho lidí. Ale neumím říci, kdo nejvíce a ještě to vztáhnout ke kazatelské službě.

Kdo je vaším vzorem nyní – kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Mám rád autory jako C. S. Lewis, N. T. Wright, nebo T. Keller. Velmi jsem čerpal také z hluboké knihy M. Volfa Odmlítout nebo obejmout. Mám rád také vyučování P. Haneše nebo pořady P. Vadury v Českém rozhlasu. Vyloženě vzor asi nemám. Zjišťuji, že inspirovat mě může kdokoli z kolegů, kdo koli ze sboru. Když Pán promlouvá, nemusí to být jen přes významnou „kapacitu“.

Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?
Jsem kazatelem od roku 2016. Zde v Teplé jsem na prvním sboru.

Co máte na této práci nejradší nebo co vám dává ten pocit, že má smysl?

Myslím, že nejradší vidím, když lidé rostou, zkoumají, hledají a kladou si důležité otázky. Když se nespokojí s pohodlím svého názoru a nestáčí jim status quo.

Co je pro vás těžké?

Je to zvláštní, ale když jsem začínal, bylo pro mě nejtěžší to, co je pro kazatele nejtypičtější – kázání. Je to jiné, než si občas připravit kázání, nějaký program apod.

Najednou jsem se týden co týden připravoval na kázání, biblickou hodinu, případně mládež nebo něco podobného. Byl to trochu šok, se kterým jsem se vyrovnával několik let. To si většina lidí neuvědomí, dokud to nepozná na vlastní kůži. Nebyl tak velký časový prostor „prožít“ to, co jsem si připravil, a už se jelo dál... trochu kolotoč. Krom toho musím zmínit i různé kázeňské záležitosti a konflikty, které jsou vždy nepríjemné.

Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné povolání? Jestliže ano, co vám pomohlo vytrvat? A kdybyste nebyl kazatelem, jaké zaměstnání byste měl?

Asi ne klasickou krizi, po které bych reálně uvažoval o takové změně. Byť různé menší přicházely a přicházejí. Vždy pomůže jistota Boží blízkosti, jistota povolání. A jiné zaměstnání? To nevím. Možná něco v diaconii, nebo nějaká „pišící profese“.

Jak vnímá vaši práci rodina a co je pro ně těžké?

Jsem svobodný, takže se moje služba nedotýká manželky ani dětí. Mám rodiče. Snad jsou rádi. Vnímal jsem svobodu, když jsem se rozhodoval o službě. Jsem vděčný za jejich modlitby.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Myslím, že je důležité mít kvalitní přátele, kterým je možno se vypovídat a postěžovat si. Takže od lidí odpočívám třeba s lidmi, kteří nejsou „mými ovečkami“. Ještě důležitější je, že se můžu „vykřičet do nebe“ a vím, že Ježíš je mnou a slyší mě. Krom toho čtu, mám rád filmy – zvláště české komedie, hudbu. A když se donutím a nekryje se to se službou, jdu se projít, vydružit si na kole nebo zahrát fotbal.

Co je pro vás jako kazatele v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Nejlepší asi je vidět nové obzory služby, práce, nové vize a podněty. Nejtěžší asi nenaplněná očekávání a naděje.

Rozhovor vedla Marie Horáčková

Chraň mě před hněvem

„Odlož hněv a zanech rozhořčení“ (Ž 37, 8).

U přítele jsem zahlédl poznámkový blok, potištěný známosti sochou přemýšlejícího muže. Před obrázkem byl slogan „Život není fair“. Skutečně není. Teorie, že život není spravedlivý, je iluzorní a podvodná. Navzdory nespravedlnosti života se David v Žalmu 37 modlí, aby nepodlehl pomstě, ale aby spočíval v Hosподinu a trpělivě na Něj očekával, že v pravý čas přinesne na zem spravedlnost. „Nebot zlvolníci budou vymýcení, ale kdo nadějí skladá v Hospodinu, obdrží zemi.“ Náš hněv bývá sebestředný a mstivý.

Boží hněv není poskvrněn sobectvím a je zmírněn slitováním. Jeho hněv může být dokonce neúnavou lásky, která naše protivníky přivede k pokání a víře. Nepotřebujeme se pomstít, „nebot“ je psáno: Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán... nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrém“ (R 12, 19, 21). To musí začít v srdci – pramen, z něhož prýšti náš život. Kéž bychom nepodléhali hněvu, vzdali se pomsty a trpělivě očekávali na Pána.

Vzdát se pomsty znamená zvítězit. D. R.

Síla modlitby

Doktor Mark byl slavný onkolog. Jednoho dne měl přiletět na důležitou konferenci do jiného města, kde mu mělo být uděleno ocenění za lékařskou praxi.

Hodinu po vzletu mělo jeho letadlo náhle poruchu a tak muselo nouzově přistát na nejbližším letišti. Lékař si proto půjčil auto a jel na konferenci.

Avšak krátce poté, co vyjel, se počasí pokazilo a začala silná bouřka. Kvůli prudkému deští a krupobití se ztratil GPS signál v navigaci a doktor zatočil špatně a zabloudil.

Po dvou hodinách jízdy si uvědomil, že jede úplně jiným směrem. Cítil, že má hlad a byl strašně unavený. Tak se rozhodl, že najde nějaké místo, kde by si mohl odpočinout. V okolí však viděl jen pole a lesy. Konečně narazil na malinký dům. Celý zouflal vystoupil z auta a zaklepal na dveře.

Otevřela mu žena. Vysvětlil jí, co se mu stalo a požádal ji, jestli by si od ní mohl zatelefonovat. Žena mu však odpověděla, že nemá telefon, ale navrhla mu, že by u ní mohlo být přečkat a počkat, než se počasí zlepší. Hladový, promočený, promrzlý a unavený doktor přijal její nabídku a vešel dovnitř. Žena mu nabídla horký čaj a řekla, že se půjde na chvíli modlit. Doktor Mark se usmál a řekl, že on osobně věří jen ve snahu a v tvrdou práci. Doktor seděl u stolu, pil čaj a sledoval ženu v slabém světle svíčky, jak se modlí vedle postýlky.

Lékař pochopil, že žena potřebuje pomoc, takže když dokončila svou modlitbu, zeptal se jí: „Co přesně žádáte od Boha? Myslete si, že Bůh někdy vyslyší vaše modlitby?“ Žena se smutně usmála a řekla: „Miminko v postýlce je můj syn, kterého trápí vzácný typ rakoviny a existuje jen jeden lékař, který by ho mohl vylečit. Jmenuje se Mark, ale nemám peníze na to, abych si ho mohla dovolit. Kromě toho, Dr. Mark žije tisíce kilometrů odsud. Bůh stále neodpověděl na mou modlitbu, ale vím, že jednou odpoví... a nic nezlamí moji víru.“ Doktor Mark byl ohromen. Neměl slov a prostě se rozplakal. Tiše zašeptal: „Bůh je skvělý...“ Vzpomněl si na jednou na všechno, co se mu dnes stalo: Poucha letadla, přívalový déšť, který způsobil, že se ztratil a to vše proto, že Bůh nejenom odpověděl ženě na její modlitbu, ale také jemu umožnil opustit materiální svět, na který byl zvyklý, a dal mu příležitost pomoci chudým a ubohým lidem, kteří na světě nemají nic jiného, než svou modlitbu...“

P. H.

Výročí pražské modlitebny

Dne 4. prosince 2021 si členové pražského vinohradského sboru – a myslím, že nejen oni – připoměli 100 let od slavnostního otevření zcela dokončené modlitebny i s kompletním vnitřním vybavením. Těch výročí, která jsme si v souvislosti s pražskou modlitebnou připoměli, je víc: Dne 25. března 1914 – položení základního kamene ke stavbě modlitebny, Nový rok 1915 první shromáždění v nedokončené budově, 6. července 1915 slavnostní otevření ne zcela hotové modlitebny k 400. výročí upálení Mistra Jana Husa, rekonstrukce k roku 1985... Proč se tedy k tomuto tématu vracíme? Myslím, že jsme si zvykli na postup událostí – vše šlo tak krásně rychle, jednoduše. Když se ovšem poněme hlouběji do historie modlitebny, můžeme znova prožít tu velikánskou touhu, to obrovské nasazení a především nezlonmouvíru našich předchůdců na díle Božím. Aj sem přesvědčena, že nejen těch pražských.

Pojďme se tedy do té historie na chvíli ponořit. Dějiny „modlitebny baptistů“ začínají v březnu 1885 na Žižkově, přesně v Husitské ulici č. 160. Tam si bratr Jindřich Novotný pronajal dvě místnosti. V jedné žil se svou rodinou (manželkou a v té době třemi dětmi), ve druhé zřídil modlitebnu sboru „u vře po-křtěných křesťanů, většinou baptisty zvaných“. Později se bratr Novotný přestěhoval s rodinou do Vršovic do tehdejší Jungmannovy ulice č. 197. Vršovice v té době ještě nepatřily k Praze, byla to vesnička za Prahou, která byla roku 1885 povyšena na městec. K Praze byla připojena v roce 1922, a protože v Praze už existovala ulice Jungmannova, byla přejmenována na ulici Kozáckou. Toto pojmenování nese dodnes. Brzy po založení sboru vystavěl br. Novotný na zahrádě svého domu první modlitebnu pražského baptistického sboru, tzv. „Tichý dům v zahradě“. Zde již můžeme vidět touhu členů sboru po vlastní modlitebenné a jejich nesmírnou obětavost.

Bratři a sestry kupili z vlastních prostředků lavičky a jiné potřebné zařízení. První shromáždění v nové modlitebni se konalo 19. září 1886. Ovšem již 5. ledna 1887 – tedy po necelých čtyřech měsících – byla modlitebna úředně uzavřena a bratr kazatel navíc odsouzen k pokutě 15 zlatých – tehdejší úřady „sektě baptistů“ neprály. (Lavice z modlitebny vzal bratr Novotný opět do svého bytu a shromáždění se konala v jeho bytě.)

Můžeme si teď říct: „Bratr kazatel bydlel ve svém domě, zádný problém.“ V tom domě ovšem nebydlel jen bratr Novotný s rodinou, tehdy již s pěti dětmi, z nichž nejstarší Jindřich byl studentem gymnázia. V domě bydlel i bratr Václav Králiček s rodiči a bratrem. Sbor tedy přivítal možnost scházění se v nových prostorech. V jakých? Nechme promluvit bratra Novotného: „Dne 17. srpna 1890 v neděli byla u br. J. Novotného kazatele ve Vršovicích poslední nedělní pobožnost, která byla velmi požehnanou, bylo při ní do-

pobožnosti církve...“ Ano, bratři a sestry brali věc pořízení modlitebny nesmírně vážně. Sborová hodina tehdy rozhodla, že na zaplacení činže mohou být použity pouze úroky z částky na pořízení modlitebny. A kazatel oznámil sboru, že se vzdává pětiny svého měsíčního příjmu, tedy K 10,-.

Dostali jsme se v našem vyprávění na začátek 20. století. Období velkého stavebního rozmachu Královských Vinohrad. Do té doby především zemědělská oblast kolem ulice Palackého, vedoucí do zemědělských Vršovic a dále do Hostivaře a Záběhlic, a ulice původně Černokostelecké vedoucí do Kostelce nad Černými lesy. Na počátku 20. století oblast rychle se zastavující především činžovními domy, ale také budovami reprezentativními. A mezi tím „památkami“ na původní využití krajiny. Samozřejmě, na Vinohrady se nastěhovaly nebo zde vznikly nové stavební společnosti. Pro nás jsou zajímavé např. stavební společnost Jana Veselského, Karla Dršaty či Antonína Dvořáka. O nich uslyšíme ještě za chvíli. Nyní se vrátíme do Budečské 1010. Ruku v ruce s rozvojem Královských Vino-

také po Rusku, kde navštěvoval české emigranti a opatroval i tímto způsobem finanční prostředky na výstavbu nové modlitebny v Praze. Musíme si uvědomit, že stále hovoríme o době Rakousko-Uherska. Bylo proto nutné nejen koupit nemovitost, ale vyřešit otázky majetkové. Na radu Dr. Everetta Gilla, kazatele Konvence jižních baptistů a zástupce americké misijní společnosti, měla být koupě domu, stavba modlitebny a všechny majetkové záležitosti sboru vedeny na jméno americké misijní společnosti a správcem majetku měl být br. Josef Novotný. Situace se změnila po roce 1913 po kongresu ve Stockholmu a po roce 1914, kdy se

i pracovní by budováním tak rozsáhlého suterénu a vlastně i stavbou „na klíč“ převyšily možnosti nejen českých baptistů. Už se objevilo jméno stavitele Dvořáka. Tento muž zasáhl do stavebních plánů. Měl zkušenosti se stavbou modliteben, protože postavil kromě jiných pro Svobodnou reformovanou církev (dnes Církev bratrská) modlitebny na

"Jednota Chelčického"

Praha - Král. Vinohrady

Potvrzuji příjem K 400,-/slovy čtyřista korun, které jsem dnešního dne obdržel od Jednoty Chelčického.

K 300,-/slovy korun třista

obdržel jsem jako první splátku za plány a dohody na stavbě (dle smlouvy) a

K 100,-/slovy korun sto

jako honorár za vypracování rozpočtu, čímž účet rozpočtu je zapřaven úplně.

Na Král. Vinohrady, dne 13. října 1913.

Arch. B.Kozák

Arch. B.Kozák

Originál potvrzení a jeho přepis...

Smíchově, na Vinohradech v dnešní Římské ulici a v Soukenické ulici na Novém Městě. Všechny stavby prováděl – podle dobových záznamů – levně a rychle. Se největší pravděpodobností právě na doporučení arch. Dvořáka byla spolupráce s fi Veselský ukončena, v říjnu 1913 došlo k finančnímu vyrovnání a od podzimu toho roku započala spolupráce s architektem Kozákem. Jak vyplývá z účetních dokladů, nestavěla firma „Dvořák“ naši modlitebnu, ale určitým způsobem „dohlížela“ na stavbu a vypomáhala. V účtech ke stavbě jsem našla např. jeden „za plány k certifikaci“ (pravděpodobně nutné, protože arch. Kozákovi bylo v té době 28 let a neměl asi potřebné oprávnění) a několik za různé stavební práce. Zmíněná firma patřila arch. Antonínu Dvořákovu, kurátoru Českobratrské církve evangelické, který kromě výše uvedených modliteben postavil také činžovní dům v Korunní ulici, nedaleko naší modlitebny, ve kterém je dodnes modlitebna Českobratrské církve evangelické. Také Bohumír Kozák měl jako syn evangelického faráře a příbuzný synodního seniora Pavla Smetany vztahy s Českou církví evangelickou.

Mozná ještě jedna zajímavost. Bratři z USA si kladli podmínu, aby modlitebna měla název „Husova Betlémská kaple“. Tato podmína splněna nebyla.

M.

Br.

Nechám tě umřít hlady

Jak se letadlo blížilo k Bejrútu, stále víc jsem se těšil, až zase uvidím Sami Daghera a jeho úsměv. Sami už nepracoval v hotelu Phoenicia. Před vypuknutím války dal výpověď a založil malý sbor v jedné z nejchudších městských čtvrtí. Sami mi vyprávěl, jaké těžkosti se vyskytly, když informoval vedoucího hotelu, že dává výpověď a chce založit sbor. „Bůh mi uložil, abych se stal kazatelem,“ řekl obchodnímu vedoucímu. „S prací tady končím.“ „Skončit? Ty hlupáku! Ty jsi se zbláznil! Při tvém postavení! Vydláváš pěkné peníze a chceš jednoduše odejít?“ To, co chci začít, je důležitější než peníze. Chci povědět lidem, kdo je Ježíš Kristus.“ Cože? Chceš se vzdát takového postavení, abys kázel o nějakém Bohu? Musíš být úplně pomatený. Ne. Já ti povím, co je správné. Zůstaň tady a vydlávaj peníze, Sami. Já tě potřebuju.“ Ne, už tady nemohu zůstat. Modlil jsem se a teď vím, že to musím udělat.“ Obchodní vedoucí se pokoušel Samiho přemluvit, ale ten nepovolil. Vedoucí se rozruřil a řval: „Proklínám tě! Jednoho dne přijdeš ty, Sami Dagher, k mým dveřím a budeš žébrat o zbytek chleba a já ti žádný nedáš. Nechám tě umřít hlady. Slyšel jsi? Ani kousek.“ „Musím poslechnout Boha,“ odpověděl Sami laskavě. Sbor založil přes nebo šest odhodlaných křesťanů v místnosti pět krát šest metrů v Karantině, nejchudší městské čtvrti. Napětí mezi Libanonci a palestinskými uprchlíky narůstalo. Potom vypukly boje mezi oběma skupinami a zasáhly brzy celé město. Světoznámý hotel Phoenicia ležel ve frontovém pásmu mezi válcíci stranami a město prožívalo nejhorší pouliční boje od druhé světové války. Jedna ulice za druhou se měnily v trosky. Za několik dnů hotel zachvátil požár a úplně ho zničil. Všichni zaměstnanci zůstali bez práce. V té době se už Samiho sbor rozrůstal. Zatímco v celém Bejrútu padaly granáty, plnila se malá místnost lidmi. Náboje často létały i do oken shromažďovací místo. Neexistovalo žádné bezpečné místo. Jednou jsem Samimu dokonce nabídl, že bych se pokusil dostat ho do Ameriky, ale nechtěl opustit svoji zem ani národ. „Frankline, jak by mohl pastýř utéct, když stádo napadnou vlni? Uteče-li pastýř, stádo se rozpadne. Právě teď je důležitější než jindy, abych tu zůstal. Moji lidé mě potřebují. Je to od tebe velmi hezké, milý bratře, ale ne. Bůh mi určil k životu a ke kázání toto místo. Zůstanu tady.“ V době nejprudších bojů uslyšel Sami jednou pozdě večer klepání na dvere. Ženě a dětem řekl, aby zůstaly v posteli. Sám šel otevřít. Když otevřel dveře, před ním stál bývalý obchodní vedoucí hotelu Phoenicia. „Příteli, je už sice pozdě, ale pojď prosím tě přece dál,“ pozval ho Sami. Vzal muže za ruku a vedl ho do domu. „Nemohl jsem spát,“ řekl návštěvník. Měl skloněnou hlavu, aby se nemusel Samimu dívat do očí. „Chtěl jsem si s tebou promluvit a podívat se, jak se máš.“ Sami uvařil kávu a povídali si o minulosti, jak to bylo krásné v hotelu Phoenicia. Sami pozoroval, že jeho bývalý šéf a přítel přišel z nejakejho určitého důvodu, ale ten zatím nechtěl uvést. Bylo už hodně po půlnoci, když se ho Sami zeptal: „Milý příteli, je už pozdě. Proč jsi ke mně přišel?“ „Ale jen tak, Sami. Chtěl jsem si jen popovídат o dřívějšku.“ Host šel ke dveřím a otevřel je. Se skloněnou hlavou stál ve dveřích, otočil se k Samimu a řekl: „Nemám co jist. Dva dny jsem nic nejd. Nemáš něco nazbyt?“ Sami upřeně hleděl na toho muže. Vzpomněl si, jak ho proklinal a hrozil – že až Sami jednoho dne přijde k jeho dveřím, aby žebrał o chléb, nedá mu ani zbytek. Ted ten muž stál u jeho dveří a prosil o chléb! „Měl jsem pocit, že ho přesně na tohle místo přivedl Bůh,“ vyprávěl mi Sami. „Neřekl nic, když seděl u mého stolu. Ani na chodbě nepožádal o něco k jídlu. Teprve když stál přímo před mými dveřmi, začal prosit.“ „Co jsi udělal, Sami?“ zeptal jsem se, když mi ten příběh vyprávěl. „Dal jsem mu najist,“ odpověděl s úsměvem. „Nestojí v Bibli, že to tak máme dělat?“

Franklin Graham

Pevnost a hrad

Moje útočisko a pevnost moja je môj Boh, v ktorého dúfam“ (Ž 91, 2).

Nedávno som počúvala bohoslužby vysielané v rádiu, kde zaradili aj známy nádherný hymnus Martina Luthera **Hrad prepevnyj je Pán Boh nás.**

Chcela som si túto pieseň aspoň prečítať, keďže už spev u mňa minulosťou, a tak som vytiahla spevnik a čítam: **Hrad prepevnyj jest Pán Bůh nás, zbroj výborná i síla. On nás chráni, když satanáš proti nám sué vysílá.**

Zastavila som sa, lebo som si opäť po čase uvedomila, že je to vlastne vyspevané vyznanie žalmistu: **„Moje útočisko a pevnost moja je môj Boh, v ktorého dúfam“ (Ž 91, 2).**

Uvažujem ďalej: Každý večer, keď sa chystám do posteľe, pozriem na dvere, či je v nich klúč a či sú zamknuté.

Hoci nie je v vonkajšej strane mojich vstupných dverí klasická kľučka, ale tzv. guľa, zvyknem na noc otočiť kľúč v zámku... pre istotu!, lebo dnes „šikovní majstri“ vedia odsunúť jazyček na „fabke“ aj bankomatovou kartou. Zamknem a myslím si, že som ochránená. Samozrejme, že nechýba modlitba, aby mňa i môj domov Pán Ježíš ochraňoval.

Pieseň pokračuje: **Ten starý nepřítel zkazit by nás chtěl, moc a mnohá lešt hrozná zbraň jeho jest, v světě nemá rovného.**

Ani pieseň, ani biblický verš nehovorí len o ochrane pred nevitanými „hostami“. Hovorí predovšetkým o niečom inom, o pokusení a problémoch vo mne, v mojich myšlienkach, o možnosti, že podlahnem satanovej úskočnosti a podvodom.

A tak sa modlím: „Dákujem Ti, drahý Bože, že dnes upriamuješ moju myseľ na toto slovo. Poznáš ma a vieš, že v Teba dúfam. Nemám dôvod nedôverovať Ti. Veď si sa vzdal toho najmilsieho, čo si mal. Poslal si svojho jediného Syna, aby za mňa zomrel.

Áno, Pane, dúfam a verím, že TY si mojím hradom, mojou pevnosťou, a ak by satan prišiel s pochybnosťami a rôznymi falošnými ponukami, prosím, pomôž a odstráň zrnká malovernosti. Vyznávam: „Si môj PÁN.“ A čo hovorí Lutherov hymnus ďalej?

Ďábel, svět musej jistě ustoupit slovu Jeho, neb s námi je v každém místě Pán s dary Ducha svého. Přijde-li na zmatek: čest, hrdlo, statek, nechť sobě mají, nic tím nezískají, nebes nám ušak nechají.

Nechám na vás, mili čitatelia, či súhlasíte aj s poslednou vetou piesne. Ja súhlasím s autorom, že ani majetok, ani čest, ani život, nič nemá väčšiu cenu ako nebeský domov, kde svojich verných čaká „...môj Boh, v ktorého dúfam.“

E. Pribulová

Pak se s nimi vrátil do Nazareta

Jaký to byl sestup! Těsně před tím Ježíš v chráme majestátně prohlásil, že Bůh je Jeho Otcem. Nyní jde se svými rodiči do Nazareta. Zrovna do té pohrdané vesnice, o níž šlo úsloví: „Co může z Nazareta přijít dobrého!“ Tu vidíme Ježíše na cestě dolů. Nazaret byl jen etapou. Cesta začala ve věčném světě. O Ježíše je řečeno: „Byl na počátku u Boha.“ Jakým sestupem pak bylo Jeho vtělení? Bible praví: „Sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí“ (Fil 2, 7). Jeho celý pozemský život byl sestupem. Velcí Jeho lidu o Něm pohrdavě říkali: „Tento hříšník přijímá a jí s nimi.“ Jak nízkým se stal Ježíš, když svým učedníkům prokazoval otrocké služby a umýval jim nohy! A nakonec zemřel mezi dvěma zločinci potupnou smrtí na kříži. Nyní je docela dole. Možná, že nyní někdo vypne pozornost a pomyslí si: „Co to všechno má společného s našimi dnešními problémy?“ Přede mnou však leží dopis mladé osoby, která si zoufá nad svými hříchy, z nichž nevidí východiska. Pro takové lidí Ježíš sestoupil. Máme božského Spasitele, který sestupuje k hříšníkům až do nejhlbších hlubin. Prohlašuje se solidárním s hříšníky, bere jejich vinu na sebe a vysvobozuje je ze satanových hlubin. Pane Ježíši, naše obviňující svědomí nám říká, že jsme na dně. Děkujeme Ti za Tvůj příchod! Amen.

Wilhelm Busch

K témam zo stretnutia 2021...

Čas mlčať

Ak máš zatvorené ústa, to ešte neznamená, že mlčíš.

V piatok dopolednia sa, ako sám povedal, v pokore a s úctou k starším, prihovoril na hlavnú tému brat kazateľ Zoltán Kakaš na základe textu Kaz 3, 1 a 7. Zdôraznil, že v prvom verši nejde o pojem času (chronos) v zmysleplynúceho času, ale hovorí sa o čase (kairos) t. j. okamihu, chvíli, ktorá je tu a teraz. Ak ho premeškáš, už sa nevráti. Náš čas je „online“, priamy prenos. Aj keď Boh vládne nad časom, nekoná bez ohľadu na nás, nie sme zmietaní osudem. Máme dosah na to, čo sa stane.

Verš 7 hovorí: „Je čas trhať a čas zošívavať, čas mlčať a čas hovoriť.“ Čas trhania je časom smútku. Je to čas daný Bohom, keď máme mlčať, plakat, nehovoriť. Čas zošívania je znamením, že smútok sa končí. Boh nechce, aby smútok trval večne. Je nám daný určitý čas, keď máme vedome robiť určité veci.

Prorok Ozeáš piše: „Vývediem ju na púšť a budem hovoriť k jej srdcu“ (Oz 2, 16). Niekoľko sa musíme nechat vyvesti na „púšť“, do samoty, aby sme Božie príkazy prijímali srdcom (Prís 10, 8). Chvíla ticha je príležitosť, aby sme počuli Boží hlas. V stínení si môžeme premyslieť svoje postoje, slová, a to skôr, než budú vyslovené. Z plnosti srdca hovoria ústa, preto naše srdce má byť naplnené Božím obsahom, aby naše hovorenie nebolo prázdnou rečou. Brat spomienul niekoľko výrokov pústnych mnichov, ktorí sa stiahli do samoty, aby lepšie vnímali Boží hlas. Jeden z nich odporúčal takýto trojstupňový postup: „Uteč do samoty, stíš sa, modli sa. Tri najdôležitejšie úkony, aby nás svet nepretvoril na svoj obraz.“ Hovorenie a konanie začína mlčaním. Iz 50, 4 hovorí: „Pán, Boh mi dal jazyk učeníkov, aby som vedel unaveného posilniť slovom. Ráno čo ráno mi prebúdza ucho, aby som počíval ako učeníci.“ Nechajme si ráno prebudiť srdce, aby sme celý deň, keď treba, mohli správne hovoriti. Niekoľko ľudí vyzeralo, že mlčí, ale jeho srdce iných odsudzuje. Taký človek v skutočnosti neustále hovorí. Potom je človek, ktorý celý deň hovorí, pritom zachováva mlčanie, lebo nehovorí nič zbytočné, ako je napísané v Prís 8, 6 – 7: „Počúvajte, lebo zvestujem ušľachtile veci a moje pera otvárajú sa k správnym veciam. Lebo moje ústa vratia pravdu a bezbožnosť proti sa mojim perám.“

Vo večernom príhovore sa brat kazateľ Kakaš zameral na text z Jak 3, 1 – 12. Hovoril, že zubbalo, ktoré usmerňuje celé telo, predstavuje mlčanie. Neznamená to život bez slov, ale životnú zmenu, t. j. povedať si: „... toto už viac v mojom živote nemá miesto, takto hovoriť nebudem.“ Pretože slovami môžeme aj „zabit“, spôsobiť trvalú ujmu. Jakub dalej hovorí o kormidle, ktoré nás nasmeruje daným smerom. Je to na nás, ako nastavíme kormidlo, svoj jazyk. Preto ticho, stísenie je spôsob, ktorým dokážeme ovplyvniť kormidelníka, teda seba, ktorým smerom sa vydáme. Nás jazyk nemá byť ohňom, ktorý všetko zničí. To, čo povieme, má dôsledky, niekedy fatalne. V Biblii sa pre slová povzbudzovať, karhať, napomínať používa jedno slovo. Pri správnom preklade by sme mohli použiť slovo „provokovať“. Ked' apoštol hovorí: „Povzbudzujte sa k láske,“ vlastne hovorí: „Provokujte sa k láske.“ Ak ľudí provokujeme len k zlemu, stráčame autoritu. Mlčaním sa pripravujeme na to, aby sme ľudí mohli provokovať k dobrému. Lebo „slovo povedané v pravý čas je až k zlaté jablko na striebornom podnose“. Nemôžeme hovoriť o mlčaní a pritom nespomenúť aj hovorenie. Vždy budeme hovoriti, či už verbálne alebo neverbálne, ale vždy v závislosti od toho, čím je naplnené naše srdce. To, čím je naplnené naše srdce, vieme ovplyvniť len v mlčaní pred Pánom.

Edita Malá

Čas hovorit'

a hovoreni nemalo chýbať, je svedectvo o Pánovi Ježíšovi.

Okrem rozpoznávania správneho času k hovoreniu je dôležitý spôsob – ako ku komu hovoriť. Podstatný je vnútorný postoj, ktorý sa prejaví aj v slovách – pokora, láskavosť. Mnoho správnych slov môže byť znehodnotených pýchou a nesprávnym postojom, mimikou tváre, tónom reči. To všetko je neverbálna komunikácia, ktorá bud' podporuje, alebo znehodnocuje naše slová. „Príjemné slová sú medový plášt, sladkosť pre dušu...“ (Prís 16, 24). Keď sa s niekym rozprávame, najprv ho máme vypočuť a potom reagovať. Malí by sme sa vyvarovať monologu, ktorý sa nedá za-

18. TÁBOR SENIOROV
15.9. - 18.9.2021

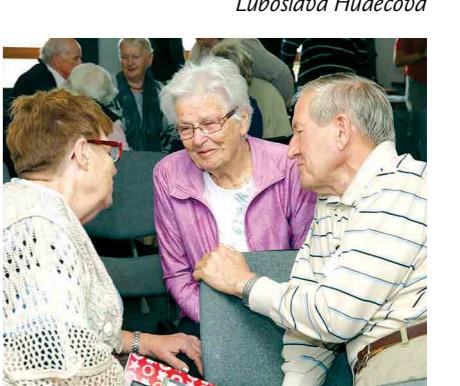

staviť; poučovaniu, o ktoré nie je záujem; nevhodnému napomenutiu spojenému s odsudzovaním; zlozvyku stážovať sa na vsetko; šíreniu neoverených správ (aj rozošielaním pomocou sociálnych sietí), klebetáma a ohováraniu. Ľudia väčšinou potrebujú povzbudenie. Musíme sa naučiť hovoriť nie o tom, čo zaujíma mňa, ale o tom, čo zaujíma tých druhých, ktorých počúvam!

Osobné presvedčenie brata Kerna: „Ak má niekoľko tendenciu viač napomínať ako povzbudzovať, je ovládaný duchom zákoníctva.“

K tejto téme sa pripojila svojím osobným svedectvom aj sestra Iva Kernová, manželka brata kazateľa. Zdôraznila, že štartovacou čiarou pre rozhovor má byť naše mlčanie pred Bohom, stísenie sa a prosba o múdrost, čo a ako povedať. Po skúsenosti z počtu v nemocnici nás vyzvala, aby sme na každom mieste, kde nás Pán postaví, hovorili o Pánovi Ježíšovi a Jeho mocí zasiahnut. Podľa jej slov netreba váhať, ale využiť danú chvíľu aj na modlitbu. A ak máme kontakt, tak prejavíť záujem o spolupacienta, aj keď sme už doma. Nikdy nevieme, do akého pôdy rozsievame semienko Božieho slova. Záver uvažovania o hovoreni? Základným pravidlom pre naše hovorenie je výzva:

„Nech z vašich úst nevyjde nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na budovanie, kde treba, aby počúvajúcim prinášalo požehnanie“ (Ef 4, 29). Luboslava Hudecová

Jsem člověk, který si neumí dát pokoj

...prohlašuje o sobě **Dan Skokan**, pastor pražské církve ICF a ředitel české pobočky nadačního fondu Krmte hladové, která zprostředkovává potravinovou pomoc nejpotřebnějším tohoto světa. Dodává, že je otec čtyř dcer a manžel jedné manželky, další podrobnosti už jsme ovšem museli získat v rozhovoru. Co na sebe nová posila moderátorů týmu pořadu **Na sobotní frekvenci Proglasu** prozradila?

Dane, kdy a jak jsi uvěřil?

Uvěřil jsem v lednu roku 1989 – někdy by člověk nevěřil, co těch pár měsíců „před“ a „po“ listopadu udělala s reakcemi okolí.

Aniž by o tom věděl, svou roli v tom sehrál jeden studentský manželský pár, který napsal dopis mému kamarádovi, a pak kazatel Adolf Kotouček, který přišel na tři týdny do sboru CB v Husinci. Bylo mu 70 a mně 17 a on se se mnou dokázal potkat. Přišel jsem do modlitebny CB v roztrhaných džínách, měl jsem dlouhé vlasy a smrděl jsem od cigaret, takže v tom zástupu lidí v tesičkách a v košílkách jsem byl snadno identifikovatelný jako nový přírůstek.

Co byl zlomový bod toho, že ses rozhodl dát svůj život Kristu?

První bylo určitě to, že mě kazatel Kotouček vůbec oslovil. Podstatnou roli sehrálo i to, že jsem ve sboru uviděl mladé lidi – do té doby jsem si myslí, že křesťanství je vlastně nesmyslná věra, které věří jen staří lidé, protože ti mladí už ví, jak to je – vždyť Gagarin vyletěl do vesmíru. Poslední pak bylo to, že mě kazatel pozval na oběd, u kterého mi položil tři otázky, na které jsem odpověděl ano. Takže když mi pak položil tu čtvrtou – Co ti brání dát život Ježíši Kristu? – nemohl jsem říct ne.

Jaké otázky to byly?

Jestli věřím, že Ježíš Kristus žil, jestli věřím, že zemřel na kříži a jestli věřím, že zemřel za mě.

Ty jsi věřil, že Ježíš za tebe zemřel?

Na tyhle otázky jsem odpovídal velice filosoficky. Ježíš Kristus žil podobně jako Lenin a César, taky historické osobnosti. Jeho smrt na kříži je vysoko pravděpodobná – v dějepise jsme se tehdy učili, že na kříži zemřel vůdce povstání otroků Spartakus, a Ježíš byl podobně podivná, neuchopitelná postava, která takhle mohla taky skončit. A jestli zemřel za mě? Voják sovětské armády, který bojoval ve druhé světové válce a osvobozoval Československo, taky zemřel, a kdyby jich nezemřelo dostatečné množství, tak můj život by určitě vypadal jinak. Z tohoto úhlu pohledu Ježíšova smrt taky změnila nějakým způsobem historii a běh světa a můj život by taky vypadal jinak. Takže bráno takhle symbolicky, „dějepravně“ – an, zemřel i za mě.

No a pan kazatel na to – Vida, a co ti brání, abys vydal Ježíši Kristu svůj život? Neřešil teologii, neřešil hloubku mého poznání, mého duchovního odevzdání. Ne. Prostě mi položil tři otázky, a pak mi položil čtvrtou.

Dnes už je jasné, jak jsi reagoval. I když

vlastně – reagoval jsi tak, jak předpokládám?

Skutečně jsem mu řekl, že mi nic nebrání. Na to on zavřel oči, sepnul ruce a modil se: „Páne Bože, tady je mladý muž Daniel a chce Ti něco říct. Amen.“ Pak zvedl oči, podíval se na mě a říkal: „A teď ty.“ Znás obchodní trik...

Donutte zákazníka, aby řekl třikrát ano a pak mu řekněte: „A proč mi to tady nepodepíšeš?“ To je podobné. Vlastně jsem během patnácti minut podepsal smlouvu, protože jsem řekl třikrát ano a tím pádem nedávalo smysl na čtvrtou otázku říct ne. Tudiž jsem od té doby křestan, a neprerest jsem jím být.

Ovšem ještě musím říct, že kazatel Kotouček byl na tom sboru vlastně jen na záskok, jenom na tři týdny, kdy se tam střídali kazatelé, jeden už odešel a druhý ještě nenastoupil. Když poprvé přišel do sboru, našel si jednu starou sestru a říkal jí: „Sestro, modlila by ses se mnou, aby během tří týdnů nám Pán dal tři nové duše?“ Babička mu na to povídala: „Ale bráte, toto je Šumava, tady je tvrdá půda.“ A on na to: „A sestro, je i na tvrdé půdě Bůh všemohoucí?“ Ano, odpověděla, „Bůh je vždy všemohoucí.“ Takže následovala jasná otázka: „Co ti brání, aby ses se mnou modlila?“ Ona řekla: „Nic mi nebrání.“ A bylo to. Kazatel Kotouček to tak vždycky dělal – nejprve získal souhlas na to, kde se dalo zjevně souhlasit, a pak si získal souhlas s tím, o čem se zjevně pochybovalo.

Takže se sestra s kazatelem Kotoučkem modlila – a během těch tří týdnů jeho působení na sboru uveřilo tři kluci, já mezi nimi. Pragmaticky řečeno – dva staří lidé vymodlili tři mladé kluky do sboru.

Kdybychom měli o tvém životě mluvit dál, vím, že jsi byl takový nomád a hodně ses stěhoval, jednu dobu jsi byl i v Brně, ale to nebyla jediná zastávka.

Nejdřív jsem se přestěhoval do Českých Budějovic, pak jsem odešel studovat do Uppsalu, odkud jsem se vrátil do Budějovic, kde vznikla církev, pak do Prahy, do Chomutova, do Brna, do Ostravy, do Brna a odtud do Prahy. A doufám, že už se stěhovat nebudu.

Vidíš, aníž bych tušila, že ten seznam je tak dlouhý, přemýšlela jsem o tom, jak se díváš na Abrahama. Jestli jsi ty tvé přesuny nějak spojeny, motivovány, neseny tím, jak Abraham dostal od Hospodina výzvu a měl jít, aniž by věděl, do čeho vlastně jde.

Měl jsi to někdy podobně?

Abraham byl jedním z mých velkých hrdinů. Vnímal jsem se přesně jako Abraham a říkal jsem si, že já jsem Abraham a stěhuji se. On šel z místa na místo, já jsem šel z místa na místo – sice o x tisíc let později, ale úplně jsem se v tom viděl. Pomáhalo mi, že Abraham šel, tedy měl pocit, že má jít, a tak šel. Měl jsem to podobně, a zároveň vždycky, když jsem měl jít, jsem vnímal silný impuls k výjiti. Když

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrz svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

jsem odcházel z domu do Českých Budějovic, opouštěl jsem místo, kde jsem prožil celý život. Podnět mi dala jedna paní, která byla ve věku mé maminky, která prohlásila, že je křestanka a cítí se v Budějovicích hrozně sama. Bůh ve mně způsobil, že jsem vnitřně s touhou větou nedokázal žít, pořád mi zněla v hlavě. Takže jsem to změnil a tím, že jsem se tam přestěhoval, přestala být sama. Vymyslel jsem, že spolu budeme dělat nějaký biblický kurz.

Když jsem za ní přišel poprvé, přišla se svou maminkou z práce. Když jsem přišel podruhé, kromě kamarádky tam byla i její dcera. A přiště i její přítel. Než jsme po osmi lekcích končili, bylo nás sedm. Já jsem neudělal nic, jen jsem tam přišel. Nemusel jsem se stávat něčím jiným, to málo stačí.

Kdy tvůj příběh poslouchám, fascinuje mě, jak si tě Bůh používal, a ty sám říkáš, že jsi vlastně nic neudělal. Přemýšlim, čím to je. Je klíč to, že člověk objeví, kdo je, a prostě je, kdo je?

Teoreticky se to tak dá říct, ale tohle můžu vypozenovat jen při zpětném pohledu, tenkrát jsem to netušil. Tenkrát jsem věděl, že poslušnost vedení Bohem, vnitřnímu volání je větší než oběti.

Často to byla i poslušnost vnějšímu volání – přišel za mnou pastor a zeptal se mě, jestli bych nechtěl pomoci v Praze, v Chomutově, v Brně... a já šel.

Kdo ti ty výzvy dává dnes, když jsi ty sám pastor, který by měl vést?

Někdy jsou to lidé kolem mě, kteří mi dávají nepohodlnou, nepríjemnou otázku, která se mi často nelíbí. Musím víc naslouchat, víc dělat to, co říká John Maxwell. Mluví o tzv. 360° leadershipu a zmiňuje, že vedoucí vedou na horu, ale pokud chci být dobré vedený a jsem vysoko, musím dovolit, aby mě lidé zespodu mohli vést nahoru. Tohle je výzva, protože mezi všemi, kdo si chtějí jen rýpnout nebo dokonce kopnout, je potřeba rozenechat, co má smysl. Někdy dokonce i v tom, že je to dobrá věc, jen řečená úplně špatným způsobem.

Co pro tebe znamená být pastorem ICF?
Že je ti dán dar nést břemeno, což je krásné v tom, že je to dar, a někdy je to těžké, protože je to břemeno.

A čím pro tebe je, že jsi hlasem hladových v České republice?

Tak tohle je moje srdcová záležitost. Už moje maminka měla přezdívku Paní charita. Zdědil jsem to, tohle není moje ctnost. Někdo má pihy, někdo měří dva metry, a já mám sklon k charitě. Narázím na lidi, kteří nerozumí chudým lidem, svobodným maminkám, bezdomovcům, lidem, kteří život semlel, a dostávám se s nimi do napětí, ale zároveň s nimi nejdou do konfliktu, to není konstruktivní. Nemůžu prostě přestat být sám sebou. Jsem takový neustálý advokát.

A do třetice – co pro tebe znamená, že jsi jedním z hlasů, které provázejí pořadem Na sobotní frekvenci Proglasu?

Je to vlastně takový zvláštní druh šílenství. V tom všem, co dělám, možná navzdory tomu, jsem prostě nemohl říct ne. Myslím, že mám v sobě určité napětí, které plyne z toho, že se na některé otázky nehledají odpovědi, ba co víc, že se některé otázky nekladou.

Ptala se Lucie Endlicherová

Bud' k dispozici
„Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší a žádal ho, aby přišel a zachránil život jeho otroka“ (Lk 7, 1–10).

Mohl by ses modlit za moji sestru? Zeptal se mě nečekaně urostlý dělník. Nedůvěřívě jsem se na něj podíval. Několik měsíců před tím vlnký a teply srpen ještě zahustil dusno před stávkou v továrně, kde jsem to léto pracoval. Vedení tlačilo na zvyšování tempa výroby a odbory protestovaly. O přestávkách mezi nás chodili odboroví předáci a radili, abychom zpomalili práci. Můj idealismus a víra mne odsunuly stranou, protože jsem byl přesvědčen, že Bůh ode mne chce, abych podával ten nejlepší výkon, a ve své naivitě jsem se jím to snažil vysvětlit. Reakcí mých spolupracovníků bylo šikanování a tento statný dělník by vůdcí celé party. Jeho nynější žádost se proto zdála nepřijatelná. Ale byl to úkol a v tu chvíli jsem si připadal jako ve špatném vtipu. Proto jsem jeho žádost přijal nedůvěřivě. „Proč já?“

Jeho odpověď mnou otřásla. „Protože má rakovinu,“ řekl stroze, „a já potřebuji někoho, koho Bůh vyslyší.“ Když jsem se pak za jeho sestru modlil, vzájemná nevraživost byla ta tam. Podobně jako setník v Lk 7, lidé v bouřích života neplýtvají slovy. Jdu přímo k lidem, jejichž víru považuji za opravdovou. Kéž bychom byli takovými.

Považují nás lidé za ty, kdo znají Boha a za nimiž mohou přijít?

R. K.

I ti největší tvrdáci požadají o pomoc, když je ohrožen ten, koho milují.

Jedno potrebné v 21. století

Moje svědectví z konference sester...

Česko-slovenská konference sester BJB Košice – 19. 6. 2021

Milé sestry,
moc ráda vás takto, aspoň v myšlenkách vidím. Nikdy by mě nenapadlo, jakým dobrodružstvím může být cesta na Slovensko. Jsem Pánu Ježíši vděčná, že jsem mohla stát v loňském roce ve sboru v Košicích a vyjádřit slovenským sestrám z odboru poděkování za starost s přípravou konference a s naší cestou do Košic. Také zdravim sestry, které byly připojené on-line, také ty „moje“ sestry ze Žatce, které se sešly v naší modlitebenné, aby společně sledovaly on-line konferenci. Nejsem kvůli jakým příznivcem sociálních sítí, nejsme na facebooku, ani twitru, ani instagramu. A když sestry navrhly on-line vysílání konference, vůbec se mi to nepozdávalo. Co je to za sesterskou konferenci bez osobního kontaktu, bez objektu? Tyhle novinky už asi nejsou pro mě. Když jsem o tom přemýšlela, došly jsme k přesvědčení, že Pán Ježíš by určitě na sociálních sítích byl. No, a kdyby měl Pán Ježíš facebook, tak bych si ho také zřídila a byla bych šťastná, kdyby mě pozval mezi přátele. Když sestry v roce 2019 navrhly téma sesterské konference pro r. 2021, které vychází ze známého příběhu návštěvy Pána Ježíše u Martý a Marie v Betani. Zarazila jsem se: Co o tomto slově můžu slyšet nového? Ale zároveň jsem se začala těšit. Potřebovala jsem vidět tento příběh pohledem jiných sester, co se to tenkrát v Betani stalo. Když program konference nabíral konkrétnější podobu, oslovovaly mě sestry, abych řekla své svědectví. Moje první reakce byla: „Ani náhodou, to není zrovna dobrý nápad... musela bych k tomuto příběhu povědět svůj postoj a to by se některým určitě nelíbilo.“ Ale věděla jsem, že musím něco změnit. Skoro rok a půl jsem přemýšlela a modlila za osobní pochopení tohoto příběhu. Myslím, že jsem dost praktická a tak se stavím i k některým biblickým příběhům. Představují si, že jsem součástí děje. Když ne hlavní postavou, tak alespoň někým z příběžejících. Přemýšlím, co bych se zachovala. Řeknu vám to na rovinu a doufám, že některé z vás mě pochopí. Vždycky jsem byla na straně Martý. Jsem si vědoma toho, že s výrokem Pána Ježíše, jako svého Spasitele, nemůžu polemizovat nebo dokonce nesouhlasit, ale... ale je tu právě to ALE... Pro mě je na první pohled sympatická Marta. Tak mi dovolte se s ní na chvíli ztotožnit. Musím připravit jídlo... za chvíli bude nás dům plný hostů. Přijde Mistr a On málokdy přijde sám. Škoda, že nepřijde sám, užil bychom si Ho jen my, naše rodina, ale nevadí. Jídla máme dost, ještě to chvíli potrvá, než se to dovaří. Co ještě chybí: jo... voda na mytí rukou a nohou je připravená, ručníky, talíře, džbány s vínem (snad Lazar vybral to nejlepší), polštáře jsou naklepané... Snad se tu bude Ježíš líbit. Víte, Ježíš se u nás zastavuje pokaždé, když jde kolem. Tááá... oběd v plném proudu, chutná všem, nestíhám nosit na stůl a ta naše Marie, místo, aby mi pomáhala, sedí u Mistra a poslouchá... já bych si taky ráději sedla a poslouchala... Už to

Služba Teen Challenge

Vážení a milí čtenáři. Téměř každý z nás vidíme kolem sebe křesťany, které zasáhlo povolání Pána Ježíše Krista ke službě našim lidem, že se rozhodli založit spolek nebo sdržení lidí podobně smýšlejících.

V letošním roce bychom vám v jednotlivých číslech rádi představili některé z nich. Dnes vás seznámíme s činností Centra dětí a mládeže Teen Challenge International ČR.

Centrum dětí a mládeže (dále jen CDM) Teen Challenge International ČR patří do mezinárodní křesťanské organizace na pomoc závislým lidem Teen Challenge International. Počátky služby spadají do 50. let minulého století a ve své knize Dýka a kříž je popsal David Wilkerson.

Nyní Teen Challenge působí v mnoha zemích světa, v České republice od roku 1994 a provozuje kontaktní centra, resocializační střediska a dětská centra. CDM v Praze na Žižkově bylo založeno v roce 2001 jako specifická prevence pro děti a mládež přímo ohrozené drogami, kriminalitou a sociálním vyloučením. Většina dětí jsou Romové ze sociálně slabých a dysfunkčních rodin. CDM funguje jako volnočasové křesťanské zařízení, kde děti můžou trávit svůj volný čas v pravidelných setkáváních – tzv. klubech, které jsou rozdělené podle věku a probíhají 4krát týdně. Součástí odpoledne jsou různé aktivity jako hry, výtvarná činnost, fotbal atd. a společné biblické slovo a chvály. Sloužíme dětem od 3 let až do rané dospělosti. Během jednoho roku do klubu přijde kolem 180 různých dětí. Pravidelně jich do klubů chodí kolem 80. Nad rámec klubů pořádáme s dětmi výlety do přírody, přespávačky, víkendové akce, lyžařský pobyt, vodu (sjízdění řeky) a letní tábor. Na pozadí služby dětem je přesvědčení, že jenom obrácením k Bohu a Jeho Synu Ježíši Kristu je možné docítit skutečné změny v lidských životech.

Nynějším vedoucím je Bc. Pavel Bukáček – (na foto druhý zleva):

Pavle, jak dlouho v CDM sloužíš? Jak jsi začínal a co je nyní hlavní náplň tvé práce?

Poprvé jsme se se službou CDM Teen Challenge setkali před 15 lety. Sloužili jsme zde s mládeží z Křesťanského společenství Praha na evangelizačních akcích během Velikonoc

tzv. Go camp. Od roku 2011, když jsem přerušil studium na Matfyz, jsem začal dobrovolně pomáhat, postupně jsem se stal z dobrovolníka pracovníkem a od roku 2018 jsem zde vedoucím.

Hlavní náplň mé práce jsou programy s dětmi. Mým cílem je, aby se při nich děti setkávaly s Bohem a jejich životy byly proměňovány. Snažím se s dětmi budovat přátelské vztahy. Děti pak lépe přijímají, když jím říkám o Bohu.

Tento rok slavíme 20. výročí práce s dětmi na Žižkově, jak tuto práci hodnotíš?

20 uplynulých let hodnotím jako velmi dobrých. Už od začátku bylo naším posláním a hlavním cílem, aby se děti setkaly s Bohem, mohly poznat Pána Ježíše a aby ho přijaly za svého Pána a Spasitele. Mnozí teenageri se tak rozhodli a jejich životy se změnily.

Nežijí stejně životy jako jejich rodiče a nepadají do stejných závislostí. Jsem rád, že tato služba může neustále růst. Chodí pravidelně stále více dětí. Mohli jsme posloužit stovkám (ne-li tisícovkám) dětí.

Za to jsem opravdu vděčný.

V čem konkrétně vidíš Boží jednání za těch uplynulých 20 let?

Vidím ho v každodenních věcech. Na společných programech děti říkají svědectví. Je pro mě velmi povzbuzující, když můžu vidět proměnu jejich života. Jak se učí žít s Bohem, obracet se k Němu a hledat Ho. Jak Mu děkuji, když je jím dobré. Velké Boží jednání také vidím v tom, že mnozí mladí dospělí do klubu začali chodit jako malé děti a docházejí i několikrát týdně na kluby. Je skvělé, že jejich životy jsou změněné, že žijí s Bohem a jsou svědectvím pro své rodiny a okolí. Mnozí z nich jsou vyučeni a pracují. Dva kluci budou za rok maturovat.

Co považuješ za největší zázrak během této služby?

Zažil jsem tu mnoho zázraků. Zmíním ten, který znám od zakladatelů CDM Lucky a Vítka Pohankových, jak nám Bůh dal k dispozici budovu, kterou nyní obýváme na Havlíčkově náměstí v Praze 3. Budova byla v zouflalem stavu, ale Pán Bůh posílal mnohé týmy ochotných lidí z různých církví i ze zahraničí, které nám s rekonstrukcí pomáhaly. Finanční Boží zaopatření bylo neméně zázračné.

Vzpomínám, jak jeden bratr z Německa měl sen, v němž viděl náš dům. Následně se o nás dozvěděl z prezentace v církvi a přispěl na rekonstrukci nemalou částkou. Také byly různé tlaky, aby se zde místo našeho domu postavily garáže, ale Bůh nás i od tohoto záměru ochránil.

Jak se změnil život dětí na Žižkově?

Materiálně se určitě změnil k lepšímu. Dříve děti, které přicházely do klubu, bydlyly na ubytovnách v hrozných podmínkách, kde nebyla často elektřina ani možnost hygieny. Děti se proto mohly v klubu osprchovat, protože měly vši, tak se pravidelně odvívaly.

Pokud budou potřebovat pomoc, vědí, že jsou tady křesťané, kteří je mají rádi a záleží jim na nich. Odnáší si s sebou to, že Bůh je živý, miluje je a že Ho mohou následovat, pokud se tak rozhodnou.

Rozhovor vedla
Lucie Lemerová

Co mají společného Ghana a Nepál?

Zdánlivě nic. Jsou to dve vzdálené země s odlišnou kulturou, zvyky a životním stylem. Většinu společnosti v Nepálu tvoří hinduisté a buddhisté, zatímco v jižní polovině Ghany žijí většinou křestané a její severní část je obydlena muslimskou populací. To, co mají obě země společné, jsou však lidé, ke kterým se evangelium ještě nedostalo a kteří žijí a umírají bez pomoci. A ještě jednu věc mají společnou.

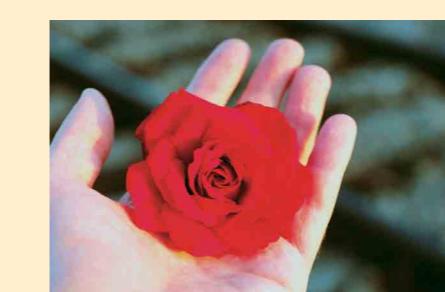
Chudobu. Chci vám vyprávět o českých lékařích, kteří rekli své „ano“ na výzvu „jděte do celého světa a činěte mi učedníky“. Příběh začal v Nepálu v roce 2011 a já byl jeho součástí. Vydali jsme se do dvou himálajských vesnic, kde žijí tibetští uprchlíci, poskytnut jím lékařskou péčí a předat dobrou zprávu evangelia. Po přiletu do Káthmándu a aklimatizaci, spojené s nákupem léků a plánováním, jsme se vydali na sedmdenní putování do úžasné scenérie nepálských velehor. Po úzkých stezkách jsme stoupali a sestupovali tak, jak nám terén himálajských hor „diktoval“. Když jsme dorazili do cílové vesnice, byli jsme k našemu překvapení uvítáni skupinou zpívajících žen, které nám kolem krků uvázaly světlé šály. V této kultuře je zvykem vítat ty, kteří jsou očekává-

ni. Dny, které jsme zde strávili, byly vyplněny lékařskou službou lidem, kteří se scházeli z širokého okolí, a samozřejmě sdílením evangelia! Po týdnu stráveném vysoko v himálajských horách zazněla poslední večer výzva k rozhodnutí se pro Ježíše. Dvanáct rukou se zvedlo na znamení, že uvěřili dobré zprávě a jsou připraveni říci Pánu Ježíši své „ano“! Pro nás, kteří žijeme v sekulární společnosti, ve které není zas tak obvyklé vidět podobnou reakci na kázání evangelia, byl tento moment překvapivý a vnesl do našich myslí i trochu pohybnosti, jestli to lidé myslí vážně. Ze svoje rozhodnutí vzali opravdu vážně, potvrzly události, které následovaly po našem odchodu z vesnice. Na začátku jsem napsal, že v Nepálu žijí převážně hinduisté a buddhisté. Naše vesnice nebyla výjimkou, a když se ke starším komunitám donesla zpráva, že dvanáct lidí opustilo jejich tradice a víru, začalo pronásledování. Většina nově obrácených křestanů musela opustit svoje domovy, aby si zachránili život. Rád bych se zmínil o pocitu, který mě zaplavil, když jsem se dozvěděl o událostech, které se po našem odchodu z vesnice odehrály. Ten pocit mě zastihl nepřipraveného. Poprvé v životě jsem byl „konfrontován s následky“ kázání evangelia v jiné kultuře. Bylo přirozené mít radost z reakcí dvanácti lidí, kteří uvěřili evangeliu.

Když jsem se však dozvěděl, jaké důsledky má jejich rozhodnutí se pro Krista pro jejich život v komunitě, zažíval jsem pocit viny. Chvíli jsem s tím „bojoval“, ale pak mi to došlo. Rozhodnout se pro Krista, je rozhodnutí pro život věčný a v některých případech to znamená ohrožení života zde na zemi a nekdy i smrt. Co je ale vzácnější? Dočasný klid a pak věčné utrpení anebo dočasné utrpení

NOEMI
seznamka pro křestany

Téměř dva tisíce přihlášených křestanů (60 % z Česka a 40 % ze Slovenska), kteří hledají svého životního partnera.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Bc. Pavel Bukáček se narodil roku 1991 v Praze do věřící rodiny.

Vystudoval gymnázium se zaměřením na matematiku, půl roku studoval Matematicko-fyzikální fakultu UK, titul Bc. nakonec získal na Fakultě tělesné výchovy a sportu (svou bakalářskou práci napsal na téma Význam pohybových her pro romské děti mladšího školního věku).

Je členem Křesťanského společenství Praha, kde působil jako vedoucí letních táborů. Je ženatý, svoji ženu Aničku potkal v CDM, kde pracovala jako dobrovolnice, mají roční dceru. Za svoji ženu a dceru je Bohu velmi vděčný.

www.cdmpraha.cz

Číslo účtu: 1051103952/5500

a pak věčné dobro? Tím tento úžasný příběh nekončí. Bůh skrze dvanact nově obrácených křestanů, kteří vzali vážně rozhodnutí následovat Krista i za cenu osobních obětí, započal ve vesnici něco, co jsem si ani ve snu nedokázal představit. Dva roky po návštěvě našeho týmu mi kontakt z Nepálu poslal zprávu, že všichni lidé z vesnice jsou pokřtěni a že se Boží Slovo z ní šíří i do okolí. Bůh je Bůh zázraků a Jeho cesty nejsou jako cesty naše a to se potvrdilo i v tomto případě! Chci sdílet ještě jednu zkušenosť, která ovlivnila můj život na další léta. V nepálské vesnici bylo evidentní, že praktická pomoc lidem otevírá jejich srdce a ochotu naslouchat evangelii. Lékařská péče, kterou jim nás tým denně poskytoval, pomohla překonat bariéru nedůvěry a lidé pak ochotně přicházeli na večerní setkání, aby slyšeli zprávu evangelia. Jistě se to, co lékařským týmem ve vesnici dělal, nedá plně srovnat se službou Pána Ježíše, který uzdravoval, vymítal démony a kázal evangelium. V evangelích čteme, že ho následovaly zástupy lidí, ale princip spojení praktické služby a pomoci lidem s následným kázáním evangelia je stále platný. Že je tento princip stále platný, se osvědčilo i v severní Ghaně. Od roku 2013 až do omezení pandemie Covid-19 jsem se každoročně vydával s týmem lékařů, zdravotních sester a pracovníků s dětmi do zmíněné africké země, s cílem poskytnout praktickou pomoc a zprávu evangelia lidem, žijícím v primitivních podmínkách, s omezeným přístupem k lékařské péči, vzdělání a zdrojům. Hlavním cílem mise zůstávalo kázání evangelia, kterým začínal každý pracovní den. Lidé v komunitě dostávali předem informace, kde budeme pracovat a od rána se na toto místo scházeli. Když nás tým dorazil, uviděl zástupy žen s dětmi, mladé muže i prošedivé starce, kteří si přišli pro pomoc. Vždy se někdo z nás postavil před zástup a za pomoc tlumočníka do místního jazyka začal kázat dobrou zprávu. Na konci byla výzva, kdo chce přjmout Pána Ježíše do svého života. Denně jsme byli svědky mocného Božího působení. Les rukou byl důkazem, že Duch Boží jedná v srdcích lidí. Nikdo, kdo se rozholí pro Ježíše, nezůstává nepovšimnut. Naši ghanští spolupracovníci si zaznamenávali jména a bydlisko těch, kteří zvedli ruku, aby s nimi zůstali v kontaktu a vedli je v poznání Boha a Jeho Slova dál. Součástí mise v severní Ghaně byly i statistiky,

Ekuména vo svete

Svetové náboženské spoločenstvá vydali vyhlásenie pri príležitosti Svetového dňa výživy

<https://www.oikoumene.org/news/global-joint-interfaith-statement-for-world-food-day-commits-to-praying-and-acting-against-hunger>

16. októbra sme si pripomenujeli Svetový deň výživy. Spoločné medzinárodné vyhlásenie nás vyzýva, aby sme sa modlili a konali proti hladu v dobe, keď si 811 miliónov ľudí každú noc líha do posteľ s pocitom hladu.

„K príčinám tejto krízy patria konflikty a násilie, chudoba a nerovnosť, katastrofy a dôsledky klimatických zmien. K tomuto všetkému sa pridáva pandémia koronavírusu, ktorá na ruší výrobu potravín a dodávateľské retazce a v neposlednom rade aj znižila príjmy. Znižená kvalita a kvantita prijímaných potravín ohrozuje výživu ľudí a hrozí, že zvráti tažko dosiahnuté úspechy v oblasti znižovania chudoby. Ďalej ohrozuje kognitívny a fyzický vývoj malých detí, čo má trvalý vplyv na národy pre ďalšie generácie,“ uvádzá sa vo vyhlásení, ktoré podpísala Svetová rada cirkví a ďalšie svetové náboženské organizácie. Vyhlásenie

teré nám ukázaly, kolik lidí si přišlo pro lékařskou pomoc, jakými nemocemi trpí, jaké množství a typ léků jsme spotřebovali a také kolik lidí se rozholilo následovat Ježíše. Šest let praktické pomoci a duchovní služby by se dalo popsát různými způsoby. Já osobně vidím jako nejdůležitější množství zachráněných životů pro věčnost s Pánem, které vysoce přesahuje číslo 2 000, a nově vzniklá křesťanská společenství v oblasti, kde převažují komunity muslimů. Jedno společenství je mi obzvláště drahé a dovolte mi o něm něco krátce sdílet. Žije a slouží v jedné vesnici a schází se na vyvýšeném místě za vesnicí, které nazvali „Getsemany Garden.“

Z bláta, větví a rákosu si zde vystavěli přístřešek, který je během jejich setkávání chrání před deštěm a sluncem. I zde jsme poskytovali lékařskou péči místním a kázali dobrou zprávu. I zde se lidé rozhodovali pro Krista a připojili se ke komunitě křestanů. Když jsem se jeden večer po „Getsemany Garden“ spočítal s místním pastorem, který se jmenuje Noah, procházel, vyprávěl mi o historii místa, lidech a jejich útrapách, v mém srdci a myslí se ozval tichý hlas: „Pojďme, postavíme zde dům, který bude sloužit místní církvi a lidem v okolních komunitách.“ Když jsem pak o impulsu, který mi zazněl v myslí, přemýšlel, došel jsem k závěru, že by bylo úžasné postavit na tomto místě víceúčelovou stavbu, ve které by se scházela církve, křestané by zde našli zázemí pro oddělení se k modlitbě a půstu a také jako nástroj k oslovení muslimských komunit by v domě mohli místní farmáři najít podporu v oblasti šetrněho zacházení s půdou a tak zvýšit výnos svých políček. V neposlední řadě by stavba poskytla zázemí pro týmy misionářů. To zní jako vize a jako takovou jsem ji sdílel se svými kolegy v Ghaně, kteří se za její uskutečnění začali modlit. Ano, je to výzva.

Legislatívni, finančni, i výzva udržiteľnosti tohto projektu. Pokud jej má Bůh v úmyslu uskutečniť, môžeme byť svědky jeho realizace. I my, čeští křestané, se na uskutečnění vize můžeme osobně modlitebne nebo finančne podílet, a pokud vás tento příbeh oslovil, napište mi:

Pavel Zoul

PO & Project manager Pavel Zoul,
pavel.zoul@om.org +420 604 240 928,
Kolárska 2176/2, 370 07 České Budějovice,
www.om.org

„Pandémia nás zbližuje, aj keď vírus a jeho varianta sa šíria. Obrovská úloha očkovania, ochrany a pomoci svetovej populácie aj napäť značne ovplyvňujú zdravotné a hospodárske systémy,“ povedal Sauca. „Avšak naliehavo vás prosím, nedovolte, aby to ovplyvnilo našu odvahu a výtrvalosť!“ povedal.

„V tejto kampani sa zaväzujeme chrániť životy všetkých!“

Evanjelická cirkev na Slovensku podporuje distribúciu potravín na Madagaskare

<https://www.lutheranworld.org/news/lutheran-community-solidarity-madagascar-drought-hit-south>

Solidarita evanjelického spoločenstva medzi cirkvami na Slovensku a na Madagaskare umožnila, aby sa naliehávajúca potravinová pomoc dostala k najzraniteľnejším obyvateľom v oblasti postihnutej suchom, kde takmer všetci ľudia sú postihnutí hladomorom.

Madagaskarská luteránska cirkev s podporou Evanjelickej cirkev Augsburgského vyznania na Slovensku nedávno distribuovala potravinové balíčky do odľahlých oblastí v šiestich svojich synodách. Finančné prostriedky na tento projekt sa zbierali takmer vo všetkých evanjelických zboroch na Slovensku. Južný región Madagaskaru už viac ako štyri roky sužuje velké suchu, ktoré podľa Svetového potravi-

nového programu OSN ohrozuje životy viac ako 1,2 milióna ľudí. Generálny biskup ECAV na Slovensku, Mgr. Ivan Elko, hovorí: „Je pre nás veľkou radosťou, že môžeme podporiť naše sestry a bratov na Madagaskare.“ Vyjadril nádej, že aj ostatné cirkev Svetovej luteránskej federácie (SLZ) budú povzbudene k takejto solidarite.

Heslo 38. nemeckého Kirchentagu pozýva k spoločnému konaniu dobra

<https://www.kirchentag.de/service/aktuelles/oktober-2021/pm-losung>

38. nemecký Evanjelický Kirchentag 2023 v Norimberku sa bude niesť pod heslom „Teraz je čas“ (Mk 1, 15) z Evanjelia podľa Marka. Tento biblický verš vybral prezídium Kirchentagu na svojom zasadnutí 16. októbra. Za nového prezidenta Kirchentagu zvolilo grémiu bývalého krajinárskeho ministra Thomasa de Maiziére. Upravený preklad tohto verša z Markovho evanjelia môžeme vnímať ako jasný signál k odváretiu sa od nášho spôsobu života, ktorý ohrozuje budúcnosť, a od nesprávnych vzorov správania. Vzhľadom na rozsiahle procesy globálnych zmien podčiarkol prezident Thomas de Maiziére význam hesla nasledovne: „Nechceme ľuďom na Kirchentagu hovorit, čo majú robiť. Radšej ich pozývame k tomu, aby sme si pomáhali navzájom.“

Potrebjeme otvorenú a úprimnú komunikáciu, aby sme vedeli, čo treba robiť, a konali spoločne.“ Definíciu hesla sa začinajú konkrétné prípravy programu pre Kirchentag,

ktorý bude prebiehať v dňoch od 7. do 11. júna 2023. Bude to už piatykrát v Bavorsku a druhýkrát v Norimbergu.

V Českej republike pripravujú ekumenický ONLINE študijný deň na tému médiá

http://www.ekumenickarada.cz/in/3225/cirkev_ve_svete_medii_a_media_v_cirkevnim_svete#YW_uXBpBw2w

Ekumenická rada cirkví v Českej republike a Česká biskupská konferencia pripravujú 24. študijný deň na tému: Cirkev vo svete médií a médiá v cirkevnom svete.

Diskutovať budú o spôsoboch, ako môže cirkev získať dôveru, zaoberať sa budú aj dezinformáiami a spôsobom, ako sa im brániť, a predstavia mediálnu prácu v troch cirkvách, vrátane mediálnych možností vo verejnoprávnych médiach.

V programe ONLINE stretnutia nebude chýbať ani zdieľanie praktickej mediálnej práce v cirkvách, zboroch a vo farnostach na tému: Čo sme sa naučili počas koronakrízy a čo si z toho zachováme po jej skončení?

Jana Nunvárová

UZDRAVUJÍ LÉKY DUŠI?

Hledání cest k Božímu uzdravení z deprese, úzkosti a bolestných emocií
Elyse Fitzpatricková a Laura Hendricksonová

„Nejtěžší období v mém životě nastalo, když v důsledku žaludečních problémů klesla moje váha na 44 kg a dlouhodobě jsem nemohla v noci spát. To mě přivedlo až k myšlenkám na ukončení života.“

Kvůli úzkostem, strachu a nespavosti jsem začala na doporučení psychiatra užívat anti-depresiva. Zanedlouho se žaludeční problémy i spánek zlepšily, úzkosti vyprchalily.

Cítila jsem se skvěle: konečně jsem našla pomoc. Po roce a půl však léky přestaly účinkovat. Zvyšovala jsem dávky, ale úzkosti se stupňovaly dál.

Tehdy se mi dostala do rukou tato kniha, ktorá mne učila pri každodenných bojích s úzkostmi prakticky používať Bibliu.

Dnes už léky neberu, i když prožívám různé těžší životní situace. Knihu mi ukázala, že nemusím být závislá na proměnlivých životních okolnostech, ale potřebuji hledat naději v Ježíši Kristu.“

Toto je velmi stručná výpověď mojí manželky o Božím zásahu. Knihu, tehdy ještě pouze v angličtině, nám byla velkým přínosem a nadějí v těžké době. I proto jsme ji chtěli

přeložit do češtiny, aby z ní mohl mít užitek každý, kdo ji vezme do ruky. Po několika letech se to podařilo a dnes ji můžete číst i vy.

Knihu lze zakoupit

v e-shopech s knihami nebo přímo u vydavatele www.didasko.cz

Autorky knihy dokázaly na základě Božího slova pojmenovat a vysvětlit to, co běžný člověk v těžké době nedokáže.

Knihu může křestanům pomoci zorientovat se v této oblasti, ale také je uschopnit k tomu, aby mohli být pomocí při řešení těžkých životních situací sobě i druhým.

O čem kniha mluví: Moudře a profesionálne popisuje roli psychiat-

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhôrií Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlnkové trase Olomouc - Kouty nad Desnou.

Bližko do hor (jde v zime, turistika i cyklo v létě). Možnosť parkování na pozemku.

Vice informácií na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Vera Jersáková

U PRAMENE VODY ŽIVÉ

František Zelinka

*Nic nenutilo Tebe,
Ježíši Kriste, Pane,
žes opustil vše věčné
stav se člověkem země,
tohoto času, pro mne,*

*jenž jako ouce bludná
životem chodil v smutku,
žalu, bolesti mnohé,
vzdálen zdrojů pokoje,
vzdálen, Pane můj, Tebe!*

*Byla to láska Tvoje,
nebojící se kříže,
hluboká jako moře,
jež Tě do mého vedla
Samarí, mého Sichar,
aby mne žíznivého,
všemi opuštěného,
k smrti unaveného
u pramene vody mé
nečekaněalezla.*

*Přišel jsi, Pane můj, sám,
přišel jsi, Pane můj, učas,
abys mi sebe zjevil
v oběti svého kříže
jako zdroj vody živé
hřich můj očišťující,
duši naplňující,
mne dosud nepoznaným
a nepomíjejícím,
předivným svým pokojem.*

*Já o lásce Tvé zpívám
a jako žena kdysi
u Studnice vod Tebe,
Ježíši Kriste, chválím
a k Tobě jiné volám.*